

บทที่ ๑ บทนำ

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทในฐานะเป็นองค์กรหลักในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว การกีฬา และนันทนาการ เพื่อให้ภาคส่วนต่างๆ เหล่านี้สามารถเป็นกลไกในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและพัฒนาสังคมไทยได้อย่างยั่งยืน ภายใต้วิสัยทัศน์ “มุ่งพัฒนาและบูรณาการด้านการท่องเที่ยวและการกีฬา สร้างเสริมความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ” กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้กำหนดพันธกิจที่สำคัญหลายประการ ได้แก่ การกำหนดนโยบายและแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาในทุกๆระดับที่สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาของประเทศ การส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาและผลักดันการนำนโยบายด้านการท่องเที่ยว การกีฬา และนันทนาการต่างๆ นั้นไปสู่การปฏิบัติจริง ตลอดจนการบูรณาการและการบริหารจัดการเพื่อผลักดันให้ภาคส่วนต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการผลักดันการท่องเที่ยวและการกีฬาของประเทศไทยไปสู่เป้าหมายดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ พัฒนาวิจัยสนับสนุนการทำงานและสามารถทำได้มาตรฐานพัฒนาระบบการบริหารสารสนเทศ ตลอดจนองค์ความรู้และนวัตกรรมที่สามารถเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและกีฬา ทั้งนี้ เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวและการกีฬาของประเทศนั้นเป็นไปอย่างมีทิศทางและเป้าหมายที่ชัดเจน อีกทั้งสอดคล้องกับแผนในระดับต่างๆ ทั้งในระดับกระทรวงและระดับชาติ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจึงได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาขึ้น

ที่ผ่านมากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้มีการจัดทำยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬามาแล้ว ๓ ฉบับ โดยยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) จัดทำขึ้นด้วยความตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาและการขับเคลื่อนในเชิงนโยบายในด้านการท่องเที่ยวและกีฬาต่อไปให้มีความต่อเนื่อง มีประสิทธิภาพ จึงได้นำแนวทางการพัฒนาจากยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ ๖(พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) รวมทั้งการศึกษาความสำเร็จ ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่ประสบในระหว่างการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙ เพื่อนำมาประกอบกับทิศทางสถานการณ์และความเป็นไปในตลาดการท่องเที่ยวและกีฬาทั้งในระดับนานาชาติ ระดับภูมิภาค และระดับประเทศ ที่ล้วนแต่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดแนวทางและทิศทางด้านการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศให้มีความสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลและสอดคล้องกับแผนในระดับต่างๆ มาเป็นกรอบแนวคิดและทิศทางในการจัดทำยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๕

เช่นเดียวกับในกรณีของยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๙) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ในการจัดทำยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ นี้ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจำเป็นต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกันระหว่างยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) และประเด็นยุทธศาสตร์ในยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ ด้วยเช่นกัน เพื่อให้แน่ใจได้ว่าแนวทางการพัฒนาและการดำเนินงานต่างๆ ตามกำหนดในแต่ละแผนฯ นั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการดำเนินงานและมีการบูรณาการระหว่างกันเพื่อให้การสนับสนุนและส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศนั้นบรรลุเป้าหมายได้ดังที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากประเด็นด้านความสอดคล้องกันระหว่างแผนฯ ต่างๆ แล้ว ในการจัดทำยุทธศาสตร์กระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔ นั้น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาให้ความสำคัญ กับบริบทความเปลี่ยนแปลงในด้านการท่องเที่ยวและกีฬาทั้งในระดับนานาชาติและระดับประเทศ ตลอดจน นโยบายด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาลและกฎระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย เนื่องจากกระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬาเล็งเห็นว่าการศึกษาและวิเคราะห์ทิศทาง แนวโน้ม ตลอดจนความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทั้งในบริบท ตลาดการท่องเที่ยวและกีฬาในระดับสากลและในระดับประเทศนั้น ชี้ให้เห็นถึงปัจจัยอันเป็นโอกาสและ อุปสรรคต่อ การพัฒนาการท่องเที่ยวและการกีฬาของประเทศ ซึ่งล้วนแต่มีความสำคัญต่อการกำหนด ยุทธศาสตร์ที่ครบถ้วนและสมบูรณ์ต่อไป

ในด้านการท่องเที่ยวนั้นพบว่าการท่องเที่ยวในระดับสากลยังมีการเติบโตในทางบวกอย่างต่อเนื่อง โดยปัจจัยผลักดันที่สำคัญได้แก่ต้นทุนของการท่องเที่ยวที่ลดลงจากราคาน้ำมันที่ปรับตัวลดลง นอกจากนี้ งานวิจัยระดับสากลหลายชิ้นยังชี้ให้เห็นข้อสรุปที่ตรงกันว่า การท่องเที่ยวจะเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญที่สามารถ ผลักดันให้เศรษฐกิจโลกสามารถเติบโตไปได้ท่ามกลางสถานการณ์ความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจและการเมือง หลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของประเทศกำลังพัฒนาที่จะกลายเป็นประเทศเป้าหมาย ด้านการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวโลกมากขึ้น ในส่วนของพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวโลกนั้นพบว่า นักท่องเที่ยวสมัยใหม่จะให้ความสำคัญกับประสบการณ์จากการท่องเที่ยวและมีความเต็มใจที่จะใช้จ่ายมากขึ้น เพื่อแสวงหาประสบการณ์ที่แตกต่างและสอดคล้องตามความต้องการเฉพาะด้านของนักท่องเที่ยวแต่ละราย

ในกรณีของสถานการณ์และแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวในระดับประเทศพบว่าอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวถือเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทอย่างมากต่อเศรษฐกิจของประเทศ และเป็นอุตสาหกรรม ที่สามารถเติบโตได้อย่างต่อเนื่องแม้ประเทศไทยต้องประสบกับปัญหาความไม่แน่นอนทางการเมือง อย่างต่อเนื่องในระยะหลัง อีกทั้งการท่องเที่ยวภายในประเทศก็เติบโตขึ้นอย่างเป็นที่น่าพอใจเช่นกัน ในแง่ ศักยภาพของตลาดการท่องเที่ยวของประเทศไทยนั้นพบว่า การท่องเที่ยวของประเทศไทยประสบความสำเร็จ เป็นอย่างดีในระดับโลกและได้รับรางวัลด้านการท่องเที่ยวระดับนานาชาติหลายรางวัล อีกทั้งยังมีภาพลักษณ์ ที่ดีในสายตานักท่องเที่ยวต่างชาติ แม้จะยังมีศักยภาพที่รอการพัฒนาอยู่ในหลายๆ ด้านก็ตาม ในแง่ของพฤติกรรมนักท่องเที่ยวนั้นถือว่ามี การเปลี่ยนแปลงในภาพรวมที่เป็นไปในทางบวก ทั้งการใช้จ่าย ต่อหัวที่เพิ่มมากขึ้น และนักท่องเที่ยวในตลาดศักยภาพที่เดินทางเข้ามาเป็นจำนวนมากขึ้นและสร้างรายได้ ให้แก่ประเทศมากขึ้น เช่น นักท่องเที่ยวจากประเทศจีน เป็นต้น

นโยบายของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่มีผลสำคัญในการผลักดันการท่องเที่ยวของประเทศไทย มีหลายประการ เช่น การพัฒนาการท่องเที่ยวคุณภาพ การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และการยกระดับภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวไทย ในสายตานักท่องเที่ยวทั่วโลก การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศในการส่งเสริมการท่องเที่ยวตาม แนวคิด “ประเทศไทย ๔.๐” (“Thailand 4.0”) การประกาศให้ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นปี “การท่องเที่ยววิถีไทย” (“2015 Discover Thainess”) การให้ความสำคัญกับการใช้สื่อสังคม (Social Media) เพื่อยกระดับ การประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของประเทศ การปรับปรุงการให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวก ให้ได้มาตรฐานสากล เป็นต้น

ในด้านการกีฬาพบว่าแนวโน้มระดับสากลเป็นไปในทางบวกเช่นกัน โดยสาเหตุที่สำคัญมาจากกระแส ความใส่ใจในสุขภาพเป็นสำคัญ อีกทั้งยังมีปัจจัยผลักดันด้านเทคโนโลยีต่างๆ เช่น นวัตกรรมด้านกีฬาสมัยใหม่ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศ ที่ทำให้เกิดช่องทางของการมีส่วนร่วมรูปแบบใหม่ที่ ช่วยยกระดับประสบการณ์ในการเล่นและการชมกีฬาที่ได้อรรถรสมากขึ้น นอกจากนี้ในด้านเศรษฐกิจยังพบว่า

ประเทศต่างๆ สามารถสร้างรายได้จากกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ได้มากขึ้น ทั้งจากการกีฬาเพื่ออาชีพ และการกีฬาเพื่อความบันเทิงและนันทนาการ หรือการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

ในกรณีของสถานการณ์และแนวโน้มด้านการกีฬาในระดับประเทศพบว่าประเทศไทยยังมีศักยภาพ ด้านการกีฬาที่รอการพัฒนาอยู่หลายประการ กล่าวคือ การศึกษาชี้ให้เห็นว่าอัตราการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายของประชาชนไทยในระยะหลังนั้นลดต่ำลง อีกทั้งเด็กและเยาวชนไทยมีการออกกำลังกายไม่เพียงพอทำให้มีสุขภาพไม่แข็งแรง และการเจ็บป่วยของคนไทยส่วนมากนั้นมีสาเหตุมาจากการออกกำลังกายที่ไม่เพียงพอ อย่างไรก็ตามการศึกษายังชี้ให้เห็นว่ามีปัจจัยเชิงบวกในด้านการกีฬาหลายประการ เช่น ความนิยมในกีฬาฟุตบอลไทยที่เพิ่มสูงขึ้นและสามารถสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจได้อย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งยังมีนักกีฬาไทยจำนวนมากที่สามารถสร้างชื่อให้แก่ประเทศในวงการกีฬาโลกในหลายๆ ประเภทกีฬาเพิ่มมากขึ้น ซึ่งถือเป็นความสำเร็จที่สำคัญประการหนึ่งของวงการกีฬาของประเทศไทย

นโยบายของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาที่สำคัญมีหลายประการ ได้แก่ การร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการกีฬาขั้นพื้นฐานในเยาวชน การดำเนินการอย่างจริงจังในการสร้างสถานกีฬาให้แพร่หลายทั่วประเทศ การนำเทคนิคต่างๆ และวิทยาศาสตร์การกีฬามาพัฒนางานการกีฬาของประเทศ และการส่งเสริมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและการบูรณาการระหว่างการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ ในกระบวนการจัดทำยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจำเป็นต้องศึกษาและวิเคราะห์รายละเอียดต่างๆ ข้างต้นอย่างถี่ถ้วน เพื่อให้ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ นั้นเป็นยุทธศาสตร์ที่สามารถรองรับการพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศไทยได้อย่างแท้จริง สอดคล้องกับความเป็นไปในตลาดการท่องเที่ยวและกีฬาระดับสากลและระดับประเทศ สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล และมีความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์และแนวทางอื่นๆ ที่ได้กำหนดไว้ เพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและเกิดการประสานงานเป็นความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งด้านบุคลากร สิ่งอำนวยความสะดวก และงบประมาณ ทำให้เกิดเป็นประโยชน์สูงสุดในการสนับสนุนการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศอย่างแท้จริง และพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนสามารถแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสากลต่อไป

บทที่ ๒ สถานการณ์และแนวโน้มที่มีผลกระทบต่อยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

ในการกำหนดยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ ได้แก่ สถานการณ์และแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวและ การกีฬา แผนหรือยุทธศาสตร์ในระดับชาติที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและ การกีฬา เพื่อให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาตระหนักถึงสถานการณ์และแนวโน้มต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศไทย และนำข้อมูลไปใช้ในการวางยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลง ของอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและกีฬา และสอดคล้องกับแผนและยุทธศาสตร์ระดับชาติ

๒.๑ สถานการณ์และแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวที่มีผลกระทบต่อยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

สถานการณ์และแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวระดับสากล

๑. การท่องเที่ยวโลกมีการเติบโตในทางบวกอย่างต่อเนื่อง

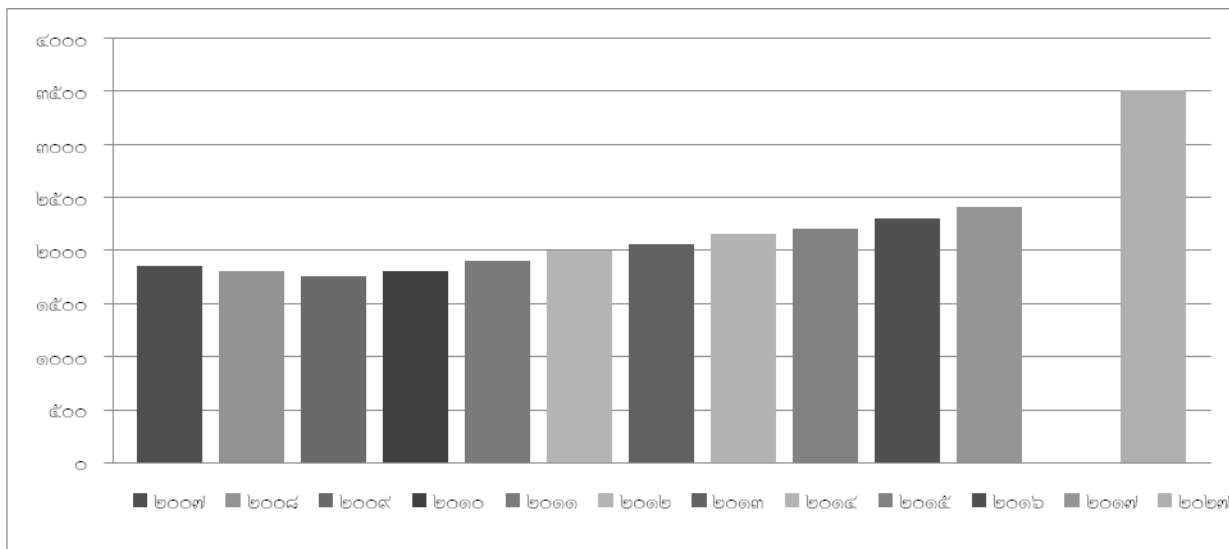
ในช่วง ๒ - ๓ ปีที่ผ่านมา การท่องเที่ยวของโลกมีการเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง รายงานของสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (World Travel and Tourism Council: WTTC) ระบุว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ผลผลิตภัณฑมวรวรรณด้านการท่องเที่ยวทางตรงของโลกมีมูลค่า ๒.๓ ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ และคิดเป็นสัดส่วนเท่ากับร้อยละ ๓.๑ ของผลิตภัณฑมวรวรรณของโลกทั้งหมดโดย ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ถือเป็นปีเติบโตอย่างต่อเนื่อง ในทางบวก เป็นปีที่ ๗ ติดต่อกัน นอกจากนี้หากพิจารณาผลิตภัณฑมวรวรรณด้านการท่องเที่ยวทั้งระบบ กล่าวคือ มูลค่าผลิตภัณฑมวรวรรณด้านการท่องเที่ยวตลอดห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวนั้นพบว่าในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ผลิตภัณฑมวรวรรณด้านการท่องเที่ยวของโลกทั้งระบบมีมูลค่า ๗.๖ ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ และคิดเป็นสัดส่วนเท่ากับร้อยละ ๑๐.๓ ของผลิตภัณฑมวรวรรณของโลกทั้งหมด^๑

สำหรับแนวทางในอนาคตมีการคาดการณ์กันว่าผลิตภัณฑมวรวรรณด้านการท่องเที่ยวทางตรงของโลกจะเติบโตร้อยละ ๓.๘ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ และร้อยละ ๔ ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๐ จนมีมูลค่ากว่า ๓.๕ ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ ๓.๕ ของผลิตภัณฑมวรวรรณของโลกทั้งหมดในปี พ.ศ. ๒๕๗๐ ส่วนผลิตภัณฑมวรวรรณด้านการท่องเที่ยวทั้งระบบนั้นคาดการณ์ว่าจะเติบโตร้อยละ ๓.๖ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ และจะมีมูลค่ากว่า ๑๑ ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๔ ของผลิตภัณฑมวรวรรณของโลกทั้งหมดในปี พ.ศ. ๒๕๗๐^๒ การเติบโตตามการคาดการณ์ข้างต้นถือเป็นการเติบโตในระดับที่น่าพอใจเมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์เชิงลบทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่เกิดขึ้นในโลกในปัจจุบัน โดยเฉพาะปัญหาต่างๆ ในทวีปยุโรปซึ่งเป็น จุดหมายปลายทาง การท่องเที่ยวอันดับหนึ่งของโลกเผชิญปัญหา ที่เศรษฐกิจภายในภูมิภาคและปัญหาการก่อการร้ายที่ค่อนข้างรุนแรงอย่างต่อเนื่อง

^๑World Travel & Tourism Council (๒๐๑๓), Travel & Tourism Economic Impact ๒๐๑๓ World, retrieved April ๑๘, ๒๐๑๓ from <https://www.wttc.org/-/media/files/reports/economic-impact-research/regions-๒๐๑๓/world๒๐๑๓.pdf>.

^๒เพ็ญอ้าง

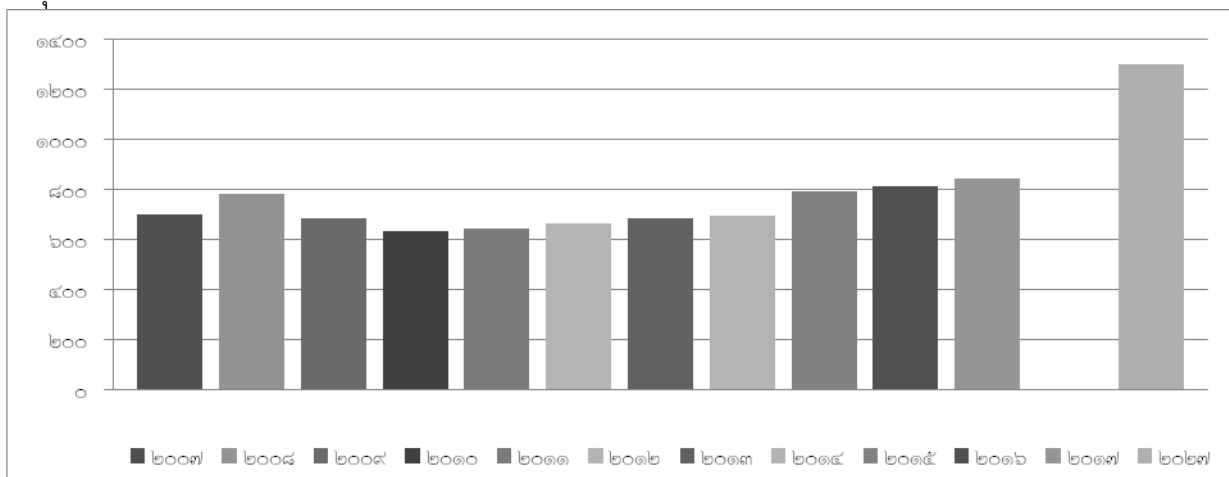
แผนภาพ ผลผลิตภัณฑั่มวลรวมด้านการท่องเที่ยวทางตรงของโลกปี พ.ศ. ๒๕๕๐ – ๒๕๖๐ และการคาดการณ์
 ผลผลิตภัณฑั่มวลรวมด้านการท่องเที่ยวทางตรงของโลกในปี พ.ศ. ๒๕๗๐

ที่มา: World Travel & Tourism Council (๒๐๑๗), Travel & Tourism Economic Impact ๒๐๑๗ World.

ในด้านการลงทุนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโลกพบว่าการลงทุนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ นั้นมีมูลค่า ๘๐๖.๕ พันล้านเหรียญสหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ ๔.๔ ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมดในโลก และคาดว่าจะเติบโตต่อไปอีกคิดเป็นร้อยละ ๔.๑ ต่อปีในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ และร้อยละ ๔.๕ ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๐^๓

แผนภาพการลงทุนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโลกปี พ.ศ. ๒๕๕๐ – ๒๕๖๐ และการคาดการณ์ การลงทุน
 ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโลกในปี พ.ศ. ๒๕๗๐

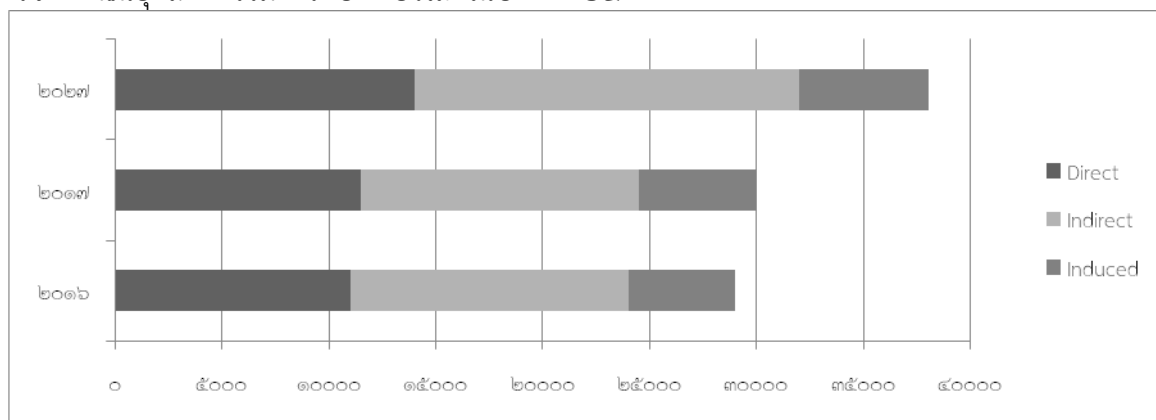

ที่มา: World Travel & Tourism Council (๒๐๑๗), Travel & Tourism Economic Impact ๒๐๑๗ World.

^๓World Travel & Tourism Council (๒๐๑๗), Travel & Tourism Economic Impact ๒๐๑๗ World, retrieved April ๑๘, ๒๐๑๗ from <https://www.wttc.org/-/media/files/reports/economic-impact-research/regions-๒๐๑๗/world๒๐๑๗.pdf>.

นอกจากนี้ การท่องเที่ยวมีความสำคัญเป็นอย่างมากในตลาดแรงงานโลกเช่นกัน โดยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของโลกก่อให้เกิดการจ้างงานในตลาดแรงงานโลกกว่า ๒๙๒ ล้านตำแหน่งในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือคิดเป็นร้อยละ ๙ ของตำแหน่งงานทั้งหมดในตลาดแรงงานโลกโดยคิดเป็นการจ้างงานทางตรง ๑๐๘ ล้านตำแหน่งหรือร้อยละ ๓.๖ ของตำแหน่งงานทั้งหมดในตลาดแรงงานโลก^๕

แผนภาพการจ้างงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโลกปี พ.ศ. ๒๕๕๙ และ พ.ศ. ๒๕๖๐ และการคาดการณ์การจ้างงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโลกในปี พ.ศ. ๒๕๗๐

ที่มา: World Travel & Tourism Council (๒๐๑๗), Travel & Tourism Economic Impact ๒๐๑๗ World.

๒. ต้นทุนการท่องเที่ยวที่ต่ำลงจากราคาน้ำมันเป็นปัจจัยผลักดันที่สำคัญ

รายงานของ WTTC คาดการณ์ว่าการใช้จ่ายเพื่อเดินทางท่องเที่ยวข้ามประเทศของโลกจะเติบโตขึ้นอีกร้อยละ ๔.๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากราคาน้ำมันที่ลดลง ทำให้ต้นทุนด้านการท่องเที่ยวต่ำลง ส่งผลให้นักท่องเที่ยวออกเดินทางมากขึ้น^๕

ตัวอย่างหนึ่งที่เราเห็นได้ชัดเจนได้แก่รายงานของสำนักข่าว Fox News ที่นำเสนอการคาดการณ์ของนักวิเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ราคาตั๋วเครื่องบินซึ่งถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะลดต่ำลงจากปี พ.ศ. ๒๕๕๘ มากกว่าร้อยละ ๑๕ โดยมีสาเหตุสำคัญมาจากราคาน้ำมันดิบที่ลดต่ำลง ทำให้ราคาน้ำมันที่ใช้ในอุตสาหกรรมการบินลดต่ำลง เมื่อราคาน้ำมันลดลงสายการบินต่างๆ จึงสามารถนำเสนอตั๋วเครื่องบินในราคาที่ต่ำลงได้นั่นเอง^๖

๓. การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญในการผลักดันเศรษฐกิจโลกในระยะยาว

การคาดการณ์ ระยะยาว รายงานด้านการท่องเที่ยวระดับโลกหลายฉบับนำเสนอการคาดการณ์ที่ตรงกันว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของโลกจะเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญในการผลักดันเศรษฐกิจในภาพรวมของโลกให้เติบโตไปได้อย่างน่าพอใจแม้ในสถานการณ์ที่ภาพรวมทางเศรษฐกิจและสังคมของโลกเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน อย่างไรก็ตาม ในทางสถิตินี้รายงานแต่ละฉบับนำเสนอตัวเลขอัตราการเติบโตที่คาดการณ์ที่แตกต่างกันออกไป เช่น รายงานของ WTTC ชี้ว่าในช่วง ๑๐ ปีถัดไป อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีอัตรา

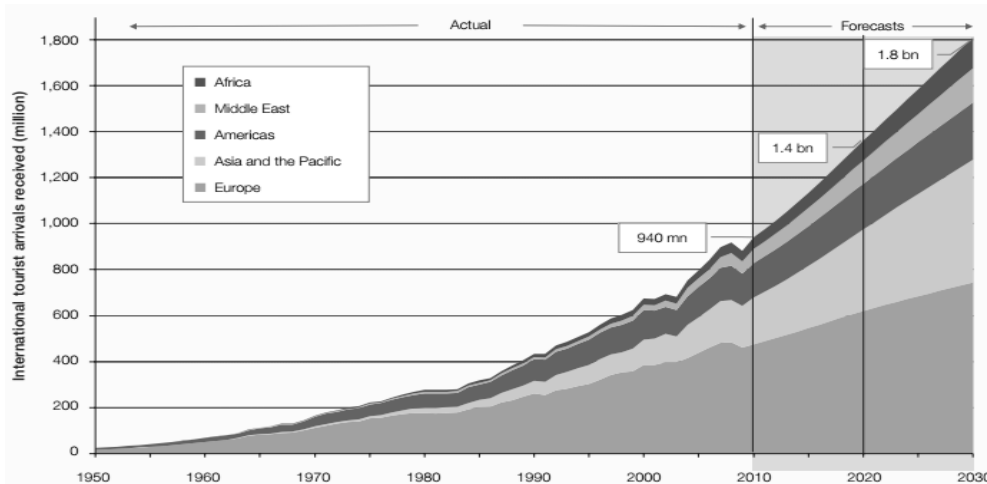
^๕ เพิ่งอ้าง.

^๕ World Travel & Tourism Council (๒๐๑๗), Travel & Tourism Economic Impact ๒๐๑๗ World, retrieved April ๑๘, ๒๐๑๗ from <https://www.wttc.org/-/media/files/reports/economic-impact-research/regions-๒๐๑๗/world๒๐๑๗.pdf>.

^๖ Laura Lee (๒๐๑๖), Get Ready for Even Lower Airfare Prices in ๒๐๑๖, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖, from Fox Business: <http://www.foxbusiness.com/features/๒๐๑๖/๐๑/๑๙/get-ready-for-even-lower-airfare-prices-in-๒๐๑๖.html>.

การเติบโตต่อปีอยู่ที่ประมาณร้อยละ ๓.๕ - ๔ ซึ่งถือว่าสูงกว่าอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจในภาพรวม รายงานขององค์การการท่องเที่ยวโลก (United Nations World Tourism Organization: UNWTO) ระบุว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๗๓ จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะมีมากถึง ๑.๘ พันล้านคน โดยคิดเป็นอัตราการเติบโตกว่าร้อยละ ๕๒ เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่ ๑.๑๘ พันล้านคน^๗ หรือในช่วงครึ่งปีแรกของปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่สูงถึง ๕๖๑ ล้านคน^๘

แผนภาพจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั่วโลกและจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่คาดการณ์ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ - ๒๕๗๓

ที่มา: World Travel & Tourism Council (๒๐๑๗), Travel & Tourism Economic Impact ๒๐๑๗ World.

๔. ประเทศกำลังพัฒนาจะมีบทบาทมากขึ้นในตลาดการท่องเที่ยวโลก

รายงานการคาดการณ์ส่วนแบ่งตลาดแยกตามประเภทของประเทศตามระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ โดย UNWTO คาดการณ์ว่าภายในปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ส่วนแบ่งตลาดด้านการท่องเที่ยวของประเทศกำลังพัฒนาจะมีมากถึงร้อยละ ๕๗ ของการท่องเที่ยวโลกทั้งหมด คิดเป็นนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศถึง ๑ พันล้านคน ซึ่งเป็นการเติบโตอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับตัวเลขส่วนแบ่งตลาดในการท่องเที่ยวของประเทศกำลังพัฒนาที่มีเพียงร้อยละ ๔๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ และร้อยละ ๓๐ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓^๙ การเติบโตของส่วนแบ่งตลาดด้านการท่องเที่ยวของประเทศกำลังพัฒนา เป็นสัญญาณทางบวกของการท่องเที่ยว ของประเทศไทย ดังนั้น การวางแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวเพื่อรองรับการเติบโตของตลาดกลุ่มนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ

๕. นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับประสบการณ์มากกว่าวัตถุ

สำหรับแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวโลก รายงานทางวิชาการหลายฉบับเห็นตรงกันว่านักท่องเที่ยวทั่วโลกจะให้ความสำคัญกับความพึงพอใจใน “ประสบการณ์” ที่ได้จากการท่องเที่ยวมากกว่าที่จะให้ความสำคัญกับความพึงพอใจจาก “วัตถุ” กล่าวคือ นักท่องเที่ยวจะเน้นการท่องเที่ยวที่สามารถนำเสนอประสบการณ์ที่น่าสนใจและแปลกใหม่มากขึ้น แทนการให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวแบบหรรษาและ

^๗UNWTO (๒๐๑๖), Press Release: International tourist arrivals up ๔% in the first half of ๒๐๑๖, retrieved April ๒๐, ๒๐๑๗ from <http://media.unwto.org/press-release/๒๐๑๖-๐๙-๒๖/international-tourist-arrivals-๔-first-half-๒๐๑๖>

^๘UNWTO (๒๐๑๖), UNWTO Tourism Highlights ๒๐๑๖ Edition, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from <http://www.e-unwto.org/doi/pdf/๑๐.๑๘๑๑๑/๙๗๘๙๒๘๔๔๑๘๑๘๕>.

^๙ เฟิ่งอ้าง .

การใช้จ่ายซื้อของระหว่างการท่องเที่ยวตั้งแต่ก่อน โดยสถาบัน Oxford Economics คาดการณ์ว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๖๘ อัตราการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวเพื่อการซื้อ “ประสบการณ์” จากการท่องเที่ยวจะมีมากกว่า การใช้จ่ายในการท่องเที่ยวเชิง “วัตถุ” ถึงกว่าร้อยละ ๕๕ โดยประมาณ เทียบกับในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่มากกว่ากัน เพียงร้อยละ ๔๐ เท่านั้น^{๑๐}

๖. การเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมนักท่องเที่ยวและการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวโลก

ในรายงาน “Future Traveler Tribes ๒๐๓๐: Building a More Rewarding Journey” ของ บริษัท อมาเดอุสและฟรอสต์แอนด์ซัลลิแวน (Amadeus and Frost & Sullivan) ยังระบุอีกด้วยว่า สามารถจำแนกนักท่องเที่ยวในอนาคตออกได้เป็น ๖ กลุ่ม คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางเพราะความจำเป็น (Obligation Meeters) นักท่องเที่ยวที่ต้องการความสะดวกสบาย (Simplicity Searchers) นักท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมและจริยธรรมอันดี (Ethical Travelers) นักท่องเที่ยวที่หารางวัลตนเองจากการทำงาน (Reward Hunters) นักท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่าง (Cultural Purists) และ นักท่องเที่ยวเพื่อสร้างความยอมรับในสังคม (Social Capital Seekers)^{๑๑} โดยนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน และให้ความสำคัญกับปัจจัยต่างๆ ในการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน รวมทั้งปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยีด้วยตั้งนั้นในการวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของประเทศไทยควรให้ความสำคัญกับประเภทต่างๆ ของนักท่องเที่ยว เพื่อจะได้ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากต่างชาติทุกกลุ่มอย่างครบถ้วน

ในการเลือกจุดหมายปลายทางนักท่องเที่ยวจะให้ความสำคัญกับข้อเสนอหรือแพ็คเกจพิเศษที่ผู้ประกอบการมอบให้ และมักตัดสินใจเลือกสถานที่เป้าหมายที่เคยเห็นในรายการท่องเที่ยว ทางโทรทัศน์ นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวยังจะให้ความสำคัญกับเครื่องปรับอากาศและความสามารถในการเชื่อมต่อกับสัญญาณอินเทอร์เน็ตไร้สาย (WIFI) เป็นอย่างมาก

ประเด็นพฤติกรรมในการท่องเที่ยวประการหนึ่งที่มีบทบาทสูงขึ้นอย่างมากในระยะหลังคือเรื่องการใช้เทคโนโลยีระหว่างการท่องเที่ยว^{๑๒} (Adoption of travel technology during the travel journey) ซึ่งถือว่ามีรากฐานมาจากความแพร่หลายของเทคโนโลยีที่คนเริ่มใช้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันมากขึ้น อีกทั้งความสามารถในการเข้าถึงและการใช้ประโยชน์จากสื่อสังคมและช่องทางการให้บริการออนไลน์ต่างๆ ทำให้ผู้ประกอบการสามารถใช้ช่องทางดังกล่าวนี้มาเติมเต็มและเพิ่มความความสะดวกสบายในการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้ จากการคาดการณ์ของ Euromonitor ชี้ว่านักท่องเที่ยวทั่วโลกมีการใช้ช่องทางออนไลน์ในการวางแผนและจัดการด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น ทำให้รายได้จากการใช้ช่องทางดังกล่าวเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ ๑๐ ต่อปี โดยรายได้ในด้านดังกล่าวทั่วโลกนั้นเพิ่มขึ้นจาก ๑๖๖ พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็น ๓๖๓ พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ (คาดการณ์) แนวโน้มด้านการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีในการท่องเที่ยวนี้จึงเป็นแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวระดับสากลประการหนึ่งที่สำคัญ

^{๑๐} Amadeus (๒๐๑๖), Shaping the Future of Luxury Travel, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from <http://www.amadeus.com/documents/future-traveller-tribes-๒๐๓๐/luxury-travel/shaping-the-future-of-luxury-travel-report.pdf>.

^{๑๑} Frost & Sullivan (๒๐๑๖), Future Traveller Tribes ๒๐๓๐, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from <http://www.amadeus.com/documents/future-traveller-tribes-๒๐๓๐/amadeus-traveller-tribes-๒๐๓๐-airline-it.pdf>

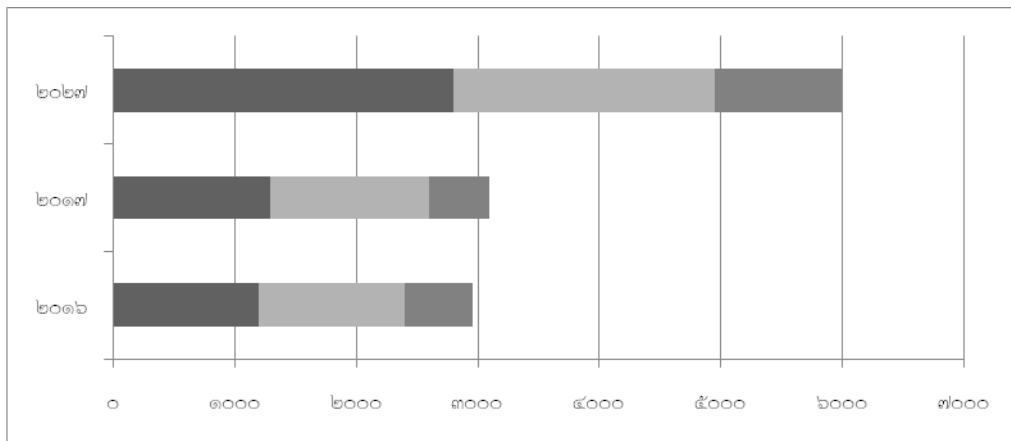
^{๑๒} แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

สถานการณ์และแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวระดับประเทศ

เมื่อได้พิจารณาถึงสถานการณ์และแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวในระดับสากลแล้ว ส่วนต่อไปนี้จะทำการวิเคราะห์สถานการณ์และแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวระดับประเทศ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงเปรียบเทียบว่าสถานการณ์และแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยนั้นอยู่ในระดับใดเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศคู่แข่งในด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาค

๑. บทบาทของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจของประเทศ

จากรายงานของสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (World Travel and Tourism Council: WTTC) ระบุว่าในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีมูลค่าประมาณ ๘๒.๕ พันล้านเหรียญสหรัฐฯ^{๑๓} คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๖ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศทั้งหมดโดยรายงานฉบับเดียวกันรายงานว่าประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวอยู่ที่ ๒.๙ ล้านล้านบาทในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ คิดเป็นรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติ จำนวน ๑.๘๙ ล้านล้านบาท ตัวเลขรายได้ดังกล่าวนี้ถือว่าต่ำกว่ารายได้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ และ พ.ศ. ๒๕๕๗ ที่ ๒.๒๓ ล้านล้านบาท และ ๑.๑๗ ล้านล้านบาท ตามลำดับและคาดว่าจะมีรายได้จากการท่องเที่ยวทั้งหมด ๓.๑๘ ล้านล้านบาทในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ และ ๕.๙๘ ล้านล้านบาทในปี พ.ศ. ๒๕๗๐^{๑๔} แผนภาพรายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๐ และการคาดการณ์รายได้จากการท่องเที่ยวของไทยในปี พ.ศ. ๒๕๗๐

ที่มา: World Travel & Tourism Council (๒๐๑๗), Travel & Tourism Economic Impact ๒๐๑๗ Thailand.

ขนาดของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนี้ถือว่ามีมูลค่ามากกว่าอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่มีความสำคัญต่อประเทศ เช่น อุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมการศึกษา อุตสาหกรรมการเงิน และอุตสาหกรรมเคมี เป็นต้น โดยมีรายได้เป็นรองเพียงแต่อุตสาหกรรมค้าปลีก อุตสาหกรรมการเกษตร และอุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์เท่านั้น

ในด้านการจ้างงาน อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทำให้เกิดการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมในประเทศมากถึง ๕.๗๓ ล้านตำแหน่งในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๑ ของการจ้างงานในประเทศ

^{๑๓} รายงานของ สภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (WTTC) นี้คำนวณมูลค่าของอุตสาหกรรมโดยรวมทั้งมูลค่าโดยตรงและมูลค่าโดยอ้อม โดยมูลค่าโดยอ้อมนั้นเกิดจากการสร้างรายได้ในทางอ้อมเช่น รายได้จากกิจกรรมในอุตสาหกรรมการขนส่ง อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ อุตสาหกรรมการผลิต ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องในห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวทั้งหมด

^{๑๔} World Travel & Tourism Council (๒๐๑๗), Travel & Tourism Economic Impact ๒๐๑๗ Thailand.

ทั้งหมด^{๑๕} ทำให้ในประเด็นการจ้างงานนี้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทอย่างมากต่อเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากสามารถสร้างตำแหน่งงานได้มากกว่าอุตสาหกรรมเกือบทุกอุตสาหกรรมในประเทศโดยเป็นรองเพียงแค่อุตสาหกรรมเกษตรเท่านั้น

นอกจากนี้ หากพิจารณาแยกกันระหว่างการจ้างงานในทางตรงจากในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการจ้างงานทางอ้อม จะเห็นว่าในทุกๆ การจ้างงานทางตรงหนึ่งตำแหน่ง อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทยจะก่อให้เกิดการจ้างงานทางอ้อมเพิ่มขึ้นอีก ๑.๒ ตำแหน่งโดยประมาณ โดยความสัมพันธ์แบบส่งเสริมกันของการจ้างงานทางตรงและทางอ้อมนี้เป็นความสัมพันธ์ที่เข้มแข็งที่สุดหากพิจารณาเปรียบเทียบกับความสัมพันธ์เดียวกันในอุตสาหกรรมอื่นๆ

หากพิจารณาทิศทางในอนาคตแล้วจะเห็นว่าการท่องเที่ยวจะเป็นฟันเฟืองที่สำคัญในการผลักดันเศรษฐกิจของประเทศไทยให้เดินไปข้างหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่สถานการณ์ทางการเมืองและความมั่นคงของประเทศยังขาดความชัดเจน รายงานของสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (WTTC) ระบุว่าในช่วง พ.ศ. ๒๕๓๘ – ๒๕๕๗ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเติบโตขึ้นมามากถึงร้อยละ ๑๘๗ ซึ่งถือเป็นอัตราที่สูงกว่าอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ หากเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมอื่นๆ ภายในประเทศแล้วจะยิ่งเห็นความสำคัญดังกล่าวมากขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันอุตสาหกรรมเงินของประเทศเติบโตเพียงร้อยละ ๔๘ เท่านั้น โดยรายงานฉบับเดียวกันของ WTTC ระบุว่าในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยน่าจะมีการเติบโตอยู่ที่ประมาณร้อยละ ๖.๕ ต่อปี ซึ่งถือว่าเป็นอัตราที่สูงกว่าการคาดการณ์การเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศอย่างมาก

๒. จำนวนนักท่องเที่ยวที่มีการเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

หากพิจารณานักท่องเที่ยวขาเข้าจะพบว่าในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ประเทศไทยมีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติขาเข้าเติบโตขึ้นจากปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เกือบร้อยละ^{๑๖} และคาดว่าจะเติบโตขึ้นอีกร้อยละ ๑๐.๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐^{๑๗} จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยนั้นมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากทั้งหมด ๑๔ ล้านคนในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ มาเป็น ๓๒.๖ ล้านคน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ตารางจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติขาเข้าทั้งหมดปี พ.ศ. ๒๕๕๘ – ๒๕๕๙

	จำนวนนักท่องเที่ยว		อัตราการเปลี่ยนแปลง
	พ.ศ. ๒๕๕๘	พ.ศ. ๒๕๕๙	
ทั้งหมด	๓๒,๕๘๘,๓๐๓	๒๙,๙๒๓,๑๘๕	๘.๙๑

ที่มา: กรมการท่องเที่ยว (๒๕๖๐), สถิตินักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทย ปี ๒๕๕๙ (จำแนกตามสัญชาติและถิ่นที่อยู่).

หากพิจารณาข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยวปี พ.ศ. ๒๕๕๙ พบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่ของประเทศไทยนั้นเป็นนักท่องเที่ยวชาวจีน โดยมีจำนวนมากถึง ๘.๗๕ ล้านคน คิดเป็นอัตราการเติบโตกว่าร้อยละ ๑๐.๓๔

^{๑๕} เฟิงอ้าง.

^{๑๖} เฟิงอ้าง.

^{๑๗} กรมการท่องเที่ยว (๒๕๖๐), สถิตินักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทย ปี ๒๕๕๙ (จำแนกตามสัญชาติและถิ่นที่อยู่) , retrieved April ๒๐, ๒๐๑๗ from <http://tourism๒.tourism.go.th/home/details/๑๑/๒๒๑/๒๕๕๑๖>

^{๑๘} World Travel & Tourism Council (๒๐๑๗), Travel & Tourism Economic Impact ๒๐๑๗ Thailand.

จากปีก่อนหน้า รองลงไปได้แก่นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่มี ๓.๕๓ ล้านคน คิดเป็นอัตราการเติบโต ร้อยละ ๓.๓๖ ประเทศเกาหลีใต้ที่มี ๑.๔๖ ล้านคนและเติบโตขึ้นร้อยละ ๖.๖๔ ประเทศญี่ปุ่นที่มี ๑.๔๓ ล้านคน และเติบโตขึ้นร้อยละ ๔.๑๙ และประเทศลาวที่มี ๑.๔ ล้านคนและเติบโตขึ้นร้อยละ ๑๕.๔๘^{๑๙}

ตารางจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ารายประเทศปี พ.ศ. ๒๕๕๘ – ๒๕๕๙

	จำนวนนักท่องเที่ยว		อัตราการเปลี่ยนแปลง
	พ.ศ. ๒๕๕๘	พ.ศ. ๒๕๕๙	
จีน	๘,๗๕๗,๕๖๖	๗,๙๓๖,๗๙๕	๑๐.๓๔
มาเลเซีย	๓,๕๓๓,๘๒๖	๓,๔๑๘,๘๕๕	๓.๓๖
เกาหลีใต้	๑,๔๖๔,๒๑๘	๑,๓๗๓,๐๔๕	๖.๖๔
ญี่ปุ่น	๑,๔๓๙,๖๒๙	๑,๓๘๑,๗๐๒	๔.๑๙
ลาว	๑,๔๐๙,๔๕๖	๑,๒๒๐,๕๒๒	๑๕.๔๘

ที่มา: กรมการท่องเที่ยว (๒๕๖๐), สถิตินักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทย ปี ๒๕๕๙ (จำแนกตามสัญชาติและถิ่นที่อยู่)

สังเกตว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติส่วนใหญ่ที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยเป็นนักท่องเที่ยวภายในทวีปเอเชียหรือภายในอาเซียน ประเทศนอกทวีปเอเชียที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมเยียนประเทศไทยมากที่สุดได้แก่ สหพันธรัฐ รัสเซีย ประเทศในเครือจักรภพ และสหรัฐอเมริกา โดยมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาจำนวน ๑.๐๙ ล้านคน ๑ ล้านคน และ ๐.๙๗ ล้านคน คิดเป็นอัตราการเติบโตร้อยละ ๒๓.๓ ร้อยละ ๕.๙ และร้อยละ ๑๒.๔ ตามลำดับ^{๒๐}

๓. พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยเปลี่ยนไปในทางบวก^{๒๑}

จากข้อมูลการสำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ชี้ว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาประเทศไทยมีการใช้จ่ายโดยเฉลี่ยอยู่ที่ ๕ ,๐๗๒.๖๙ บาทต่อวัน ซึ่งถือว่าเติบโตขึ้นจากปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ร้อยละ ๖.๒๓ อย่างไรก็ตาม จำนวนวันพักเฉลี่ยนั้นลดลงจาก ๙.๕๕ วัน ประมาณร้อยละ ๓.๕ ในช่วงเวลาเดียวกัน สาเหตุประการสำคัญได้แก่จำนวนนักท่องเที่ยวส่วนมากเป็นนักท่องเที่ยวระยะใกล้ เช่น นักท่องเที่ยวจากจีนและมาเลเซีย รวมทั้งนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ ในอาเซียน

๔. รายได้จากการท่องเที่ยวจำนวนมากมาจากนักท่องเที่ยวชาวจีน

นักท่องเที่ยวจีนถือเป็นนักท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้แก่ประเทศไทยมากที่สุด คิดเป็นมูลค่ากว่า ๑.๒๔ แสนล้านบาทในช่วงไตรมาสที่ ๑ ของปี พ.ศ. ๒๕๖๐คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๔ ของรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมด แม้จะมีมูลค่าสูงแต่รายได้จากการท่องเที่ยวจีนลดลงจากช่วงไตรมาสเดียวกันของปีก่อนหน้าประมาณร้อยละ ๔

นักท่องเที่ยวจากสหพันธรัฐ รัสเซียเป็นนักท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้แก่ประเทศไทยมากเป็นอันดับสอง คิดเป็นมูลค่า ๓.๗๒ หมื่นล้านบาทในช่วงไตรมาสที่ ๑ ของปี พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือร้อยละ ๗.๙ ของรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมด เพิ่มขึ้นจากช่วงไตรมาสเดียวกันของปีก่อนหน้าร้อยละ ๒๗.๙

^{๑๙} กรมการท่องเที่ยว (๒๕๖๐) สถิตินักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทย ปี ๒๕๕๙ (จำแนกตามสัญชาติและถิ่นที่อยู่) retrieved April ๒๐, ๒๐๑๗ from <http://tourism๒.tourism.go.th/home/details/๑๑/๒๒๑/๒๕๕๑๖>

^{๒๐} เพิ่งอ้าง.

^{๒๑} แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

นักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียสร้างรายได้ให้แก่ประเทศไทยมากเป็นอันดับสาม คิดเป็นมูลค่า ๒.๓๓ หมื่นล้านบาทในช่วงไตรมาสที่ ๑ ของปี พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือร้อยละ ๔.๙ ของรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมด และถือว่าลดลงจากช่วงไตรมาสเดียวกันของปีก่อนหน้าร้อยละ ๕.๒๓ โดยมาเลเซียเป็นประเทศเดียวที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวประเทศไทยที่ก่อให้เกิดรายได้ในสิบอันดับแรกของประเทศที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเที่ยวประเทศไทยคิดเป็นมูลค่ามากที่สุด

๕. การท่องเที่ยวภายในประเทศเติบโตขึ้นอย่างเป็นที่น่าพอใจ

การท่องเที่ยวภายในประเทศของประเทศไทยเติบโตได้อย่างน่าพอใจเช่นกัน สาเหตุหลักมาจากการผลักดันการท่องเที่ยวภายในประเทศของภาครัฐ เช่น การจัดงานไทยเที่ยวไทย การดำเนินโครงการ ๑๒ เมือง ต้องห้าม...พลาด และ ๑๒ เมือง ต้องห้าม...พลาด พลัส เพื่อการกระจายการท่องเที่ยวสู่เมืองในภูมิภาคที่มีศักยภาพนอกเหนือจากเมืองท่องเที่ยวหลัก ๑๐ เมืองของไทย เป็นต้น

๖. การท่องเที่ยวเชิงกีฬามีบทบาทต่อตลาดการท่องเที่ยวของประเทศมากขึ้น

การท่องเที่ยวเชิงกีฬาถือเป็นสาขาหนึ่งของการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมโดยทั่วไปในตลาดการท่องเที่ยวโลก แม้ตลาดการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในประเทศไทยยังไม่ได้รับการพัฒนามากนักแต่แนวโน้มของการเติบโตของตลาดการท่องเที่ยวเชิงกีฬาโลกจะทำให้แนวโน้มดังกล่าวแพร่ขยายมาสู่ตลาดการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของไทยในเวลาไม่นาน ประเทศไทยถือเป็นประเทศที่มีศักยภาพในการท่องเที่ยวเชิงกีฬาค่อนข้างมากเนื่องจากมีภูมิประเทศที่หลากหลาย ทำให้นักท่องเที่ยวเชิงกีฬาสามารถประกอบกิจกรรมกีฬาได้หลากหลายรูปแบบในแต่ละพื้นที่ของประเทศ เช่น การปีนเขาในภาคเหนือ การดำน้ำในภาคใต้และภาคตะวันออก เป็นต้น

การท่องเที่ยวเชิงกีฬาโลกในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ มีการประเมินกันว่าตลาดการท่องเที่ยวเชิงกีฬาโลกมีมูลค่าประมาณ ๖ แสนล้านเหรียญสหรัฐฯ^{๒๒} และมีอัตราการเติบโตประมาณร้อยละ ๑๔ ต่อปี^{๒๓} ในกรณีของประเทศไทยนั้น ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ การท่องเที่ยวเชิงกีฬาสามารถสร้างรายได้เข้าประเทศกว่า ๒.๑ หมื่นล้านบาท แบ่งเป็นรายได้จากการเล่นกิจกรรมกีฬา ๑.๘ หมื่นล้านบาท รายได้จากการเข้าชมกิจกรรมกีฬา ๒ พันล้านบาท และรายได้จากการจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ ๕๒๗ ล้านบาท^{๒๔}

ตารางรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของไทยในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ แยกตามประเภทของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

กิจกรรมปี ๒๕๕๙	รายได้ (ล้านบาท)
การจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ	๕๒๗
การเล่นกิจกรรมกีฬา	๑๘,๓๙๕
การเข้าชมกิจกรรมกีฬา	๒,๐๘๐
รวม	๒๑,๐๐๓

ที่มา: กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา, การท่องเที่ยวเชิงกีฬา, retrieved April ๒๐, ๒๐๑๗ from http://secretary.mots.go.th/policy/ewt_dl_link.php?nid=๑๗๔๗.

^{๒๒} HéctorValentínJiménezNaranjo& Mari Cruz Sánchez (๒๐๑๖), "Influence of Sports Events in Local Tourism," Sport Entrepreneurship and Innovation (๒๐๑๖).

^{๒๓} สำนักเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (๒๕๕๙), โครงการทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยในระยะ ๑๐ ปี.

^{๒๔} กรมการท่องเที่ยว (๒๕๖๐), โครงการสำรวจค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยว ปี พ.ศ. ๒๕๕๙.

ด้านประเภทของการท่องเที่ยวเชิงกีฬานั้น ประเทศไทยถือว่ามียุทธศาสตร์ภาพในการท่องเที่ยวเชิงกีฬาบางประเภทที่คาดว่าจะเป็สาขาของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่จะเติบโตได้อย่างรวดเร็วในอนาคต ได้แก่ ดำน้ำ มวยไทย กอล์ฟ เป็นต้น โดยหากพิจารณาสัดส่วนของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาทำกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาประเภทดังกล่าวในประเทศไทยในปัจจุบัน พบว่า มีนักท่องเที่ยวเชิงกีฬาชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาดำน้ำตื้น ร้อยละ ๑๖.๔๓ ดำน้ำลึก ร้อยละ ๗.๔๙ กิจกรรมมวยไทย ร้อยละ ๒.๕๑ และกอล์ฟ ร้อยละ ๑.๗๕ ตามลำดับ^{๒๕}

ตารางสัดส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ทำกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาประเภทต่างๆในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ – ๒๕๕๘

กิจกรรม / ปี	สัดส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ทำกิจกรรม (ร้อยละ)		
	พ.ศ. ๒๕๕๖	พ.ศ. ๒๕๕๗	พ.ศ. ๒๕๕๘
ดำน้ำลึก	๒.๘๔	๓.๙๖	๗.๔๙
ดำน้ำตื้น	๓.๕๕	๘.๖๒	๑๖.๔๓
กอล์ฟ	๑.๒๕	๒.๐๙	๑.๗๕
มวยไทย	-	๒.๕๑	๒.๕๑

ที่มา: กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา, การท่องเที่ยวเชิงกีฬา, retrieved April ๒๐, ๒๐๑๗ from http://secretary.mots.go.th/policy/ewt_dl_link.php?nid=๑๗๔๗.

๗. ความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวชี้ให้เห็นทั้งจุดแข็งและจุดอ่อนของตลาดการท่องเที่ยวจากรายงานความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ (The Travel and Tourism Competitiveness Report ๒๐๑๕) ของสภาเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum: WEF)^{๒๖} ที่มีการวัดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยใน ๔ ด้าน ได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อมที่เอื้อหนุนการท่องเที่ยว (Enabling Environment) ด้านนโยบายและปัจจัยส่งเสริมการท่องเที่ยว (Travel and Tourism Policy and Enabling Conditions) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) และด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม (Natural and Cultural Resources) ใน ๑๐ ประเด็นย่อย พบว่า ในภาพรวมนั้นประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับ ๓๔ จาก ๑๔๑ ประเทศ ขึ้นมาจากอันดับที่ ๓๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ และอันดับที่ ๔๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งก็ถือว่าเป็นการพัฒนาที่ดีขึ้น

เมื่อพิจารณาความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวทั้ง ๔ ด้านข้างต้น พบว่า การท่องเที่ยวของประเทศไทยมีความเข้มแข็งในด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ในส่วนประเด็นย่อยโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมทางอากาศ (Air Transport Infrastructure) และโครงสร้างพื้นฐานการบริการการท่องเที่ยว (Tourism Service Infrastructure) นั้น ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๐ และ ๑๖ ของโลกตามลำดับซึ่งถือว่าสูงกว่าความสามารถในการแข่งขันในภาพรวมของประเทศค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตาม ในประเด็นย่อยด้านโครงสร้างพื้นฐานการคมนาคมทางบกและทางเรือ (Ground and Port Infrastructure) ประเทศไทยถือว่ามีความสามารถในการแข่งขันที่ไม่สูงนัก โดยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๗๒ จาก ๑๓๖ ประเทศ

^{๒๕} การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (๒๕๕๖, ๒๕๕๗, ๒๕๕๘), โครงการสำรวจข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเชิงลึก.

^{๒๖} World Economic Forum (๒๐๑๗), Travel & Tourism Competitiveness Report ๒๐๑๗.

ส่วนความสามารถในการแข่งขันด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม (Natural and Cultural Resources) ในส่วนประเด็นย่อยด้านทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resources) ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ ๗ ของโลก ซึ่งถือเป็นประเด็นย่อยที่ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับในบรรดาประเด็นย่อยทั้ง ๑๐ ประเด็นที่มีการวิเคราะห์ ส่วนในประเด็นย่อยด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และธุรกิจ (Cultural Resources and Business Travel) นั้นไทยอยู่ในอันดับที่ ๓๗ ซึ่งก็ยิ่งถือว่าสูงพอๆ กับอันดับในภาพรวมของประเทศ

ในส่วนความสามารถในการแข่งขันด้านสภาพแวดล้อมที่เกื้อหนุนการท่องเที่ยว (Enabling Environment) นั้น ถือว่าประเทศไทยอ่อนแอที่สุด โดยในประเด็นด้านความมั่นคงและความปลอดภัย (Safety and Security) ประเทศไทยอยู่ในอันดับ ๑๘๘ ด้านสุขภาพและสุขอนามัย (Health and Hygiene) อยู่ในอันดับ ๙๐ ด้านทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT Readiness) อยู่ในอันดับ ๕๘ ด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ (Business Environment) อันดับ ๔๕ และด้านทรัพยากรมนุษย์และตลาดแรงงาน (Human Resources and Labor Market) อันดับ ๔๐ จาก ๑๓๖ ประเทศ ตามลำดับ

ในส่วนความสามารถในการแข่งขันด้านนโยบายและปัจจัยส่งเสริมการท่องเที่ยว (Travel and Tourism Policy and Enabling Conditions) นั้นถือว่าประเทศไทยยังทำได้ไม่ดีพอเช่นกัน โดยเฉพาะในประเด็นย่อยด้านความยั่งยืนของสภาพแวดล้อม (Environmental Sustainability) ที่อยู่ในอันดับ ๑๒๒ ของโลก

๘. การท่องเที่ยวของประเทศไทยประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีในระดับโลกและได้รับรางวัลด้านการท่องเที่ยวระดับนานาชาติหลายรางวัล

ตลาดการท่องเที่ยวของประเทศไทยถือว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีอันจะเห็นได้จากการได้รับรางวัลระดับนานาชาติหลายรางวัล เช่น กรุงเทพฯ ที่ได้รับเลือกเป็นเมืองท่องเที่ยวที่ดีที่สุดในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ จากการจัดอันดับของ MasterCard^{๒๗} (MasterCard's Asia Pacific Destinations Index ๒๐๑๖) นอกจากนี้การท่องเที่ยวทางทะเลของประเทศไทยก็ได้รับรางวัลระดับเอเชียเช่นกัน เช่น รางวัลชายหาดที่ดีที่สุดในเอเชียในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ จาก World Travel Awards อีกทั้งยังมีรางวัลด้านการท่องเที่ยวระดับนานาชาติอีกหลายรางวัล เช่น รางวัลประเทศท่องเที่ยวที่ดีที่สุดในด้านการท่องเที่ยวครอบครัว การท่องเที่ยวเชิงพักผ่อน และสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อการวิเวก ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ รางวัลสถานที่เพื่อการประชุม และจัดงานยอดเยี่ยมจาก TTG Travel Awards ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นต้น

๒.๒ สถานการณ์และแนวโน้มด้านกีฬาที่มีผลกระทบต่อยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

แม้อุตสาหกรรมกีฬาจะมีใช้อุตสาหกรรมที่มีความสำคัญและสร้างรายได้ให้แก่ประเทศไทยมากเท่ากับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว แต่ความคลั่งไคล้และหลงใหลในเกมส์กีฬาของคนไทยถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ภาครัฐและภาคเอกชนของประเทศไทยให้ความสนใจและสนับสนุนด้านกีฬาอย่างเสมอมา ต่อไปนี้จะกล่าวถึงประเด็นสถานการณ์และแนวโน้มด้านกีฬาในระดับสากลและระดับประเทศ เพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค และเป็นแนวทางในการวางยุทธศาสตร์ต่อไป

^{๒๗} MasterCard (๒๐๑๖), MasterCard Pacific Destinations Index ๒๐๑๖, retrieved April ๒๐, ๒๐๑๗ from <https://newsroom.mastercard.com/asia-pacific/files/๒๐๑๖/๐๖/Report-MasterCard-Asia-Pacific-Destinations-Index-final-๑๖๐๕๑๖.pdf>

สถานการณ์และแนวโน้มด้านกีฬาระดับสากล

ไม่เพียงแต่ชาวไทยเท่านั้นที่คลั่งไคล้การชมกีฬา ประเทศอื่นๆ ทั่วโลกก็หลงใหลในเกมกีฬาไม่แพ้กัน ด้วยเหตุนี้ความเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมกีฬาในระดับสากลจึงเป็นไปได้ในทิศทางบวก ทั้งในแง่ของการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อไปเล่นกีฬาหรือไปชมกีฬา รวมไปถึงการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อยกระดับการเล่นและการชมกีฬาให้ได้อรรถรสมากขึ้น จากการศึกษาและวิเคราะห์สถานการณ์และแนวโน้มด้านกีฬาในระดับสากลพบว่าสถานการณ์และแนวโน้มต่างๆ ที่พบได้ในอุตสาหกรรมกีฬาของโลกในขณะนี้หลายประการดังต่อไปนี้

๑. กระแสความใส่ใจในสุขภาพเป็นปัจจัยผลักดันตลาดการกีฬาที่สำคัญ

ในช่วง ๕ - ๑๐ ปีที่ผ่านมาจะเห็นว่ารัฐบาลประเทศต่างๆ ให้ความสำคัญกับการสร้างทัศนคติอันดีของประชาชนต่อการออกกำลังกาย เพื่อชักจูงให้ประชาชนออกกำลังกายมากขึ้น จะได้มี สุขภาพที่แข็งแรง ไม่เจ็บป่วยได้ง่าย ไม่สิ้นเปลืองค่ารักษาพยาบาล และเป็นทรัพยากรมนุษย์ของประเทศที่มีค่า มากขึ้น ความพยายามของประเทศต่างๆ นี้เริ่มเห็นผลได้ชัดเจนอย่างมากในช่วงไม่กี่ปีหลัง เนื่องจากประชาชนในหลายประเทศเริ่มมีทัศนคติเช่นนี้กันอย่างแท้จริง และเริ่มให้ความสำคัญกับการออกกำลังกายมากขึ้นอย่างจริงจัง อย่างไรก็ตาม ตัวเลขทางสถิติที่น่าประหลาดยิ่งชี้ให้เห็นว่าการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายของประชาชนในประเทศต่างๆ ทั่วโลกนั้นยังไม่เพียงพอ เช่น การวิจัยในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ระบุว่า มีเด็กและเยาวชนในประเทศสหรัฐอเมริกาเพียงหนึ่งในสิบเท่านั้นที่มีการออกกำลังกายอย่างเพียงพอ ^{๒๘} ส่วนผู้ใหญ่ก็มีเพียงร้อยละ ๕ เท่านั้นที่มีการออกกำลังกายในระดับที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอในทุกๆ วัน ^{๒๙} และมีเพียงหนึ่งในสามที่มีการออกกำลังกายอย่างเพียงพอในแต่ละสัปดาห์ ^{๓๐} นอกจากนี้ งานวิจัยยังชี้ให้เห็นว่าประชากรทั่วโลกในช่วงอายุ ๖๕ - ๗๔ ปีนั้น มีเพียงร้อยละ ๒๘ - ๓๔ เท่านั้นที่มีการเคลื่อนไหวร่างกายในระดับที่เพียงพอในแต่ละวัน ^{๓๑} สัญญาณต่างๆ เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าแม้แนวโน้มด้านทัศนคติเกี่ยวกับการออกกำลังกายจะเป็นไปในทางบวก ในทางปฏิบัติยังถือว่าในภาพรวมนั้นประชากรโลกยังออกกำลังกายไม่เพียงพออยู่เช่นเดิม

๒. เทคโนโลยีและนวัตกรรมด้านการกีฬาสมัยใหม่

เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆ ที่ถูกนำมาใช้ในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย โดยนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ถูกจัดให้อยู่ในอันดับหนึ่งของปัจจัยอันเป็นแนวโน้มด้านการกีฬาที่สำคัญที่สุดของโลกตามรายงาน Worldwide Survey of Fitness Trends for ๒๐๑๖ ได้แก่เทคโนโลยีอุปกรณ์กีฬาแบบสวมใส่ (Wearable Technology) ที่เพิ่งได้รับความนิยมเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา ^{๓๒} ซึ่งมีด้วยกันหลายรูปแบบ ได้แก่ อุปกรณ์ Fitness Tracker นาฬิกาแบบ Smart Watch อุปกรณ์วัดอัตราการเต้นของหัวใจ และอุปกรณ์ GPS Tracking เป็นต้น การวิเคราะห์ของสื่อออนไลน์ชี้ว่าภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ นี้ ตลาดอุปกรณ์กีฬาแบบสวมใส่ (Wearable Technology) จะมีมูลค่าสูงถึง ๖ พันล้านเหรียญสหรัฐฯ เลยทีเดียว นอกจากอุปกรณ์กีฬาแบบสวมใส่แล้ว

^{๒๘} Amy Norton (๒๐๑๖), ๙ out of ๑๐ teens don't get enough exercise, retrieved April ๒๐, ๒๐๑๗ from CBS News: <http://www.cbsnews.com/news/teens-dont-get-enough-exercise/>

^{๒๙} U.S. Department of Agriculture (๒๐๑๐), *Dietary Guidelines for Americans*, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from <http://www.cnpp.usda.gov/dietaryguidelines.htm>.

^{๓๐} U.S. Department of Health and Human Services (๒๐๑๕), *Healthy People ๒๐๑๐*, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from http://www.cdc.gov/nchs/healthy_people/hp๒๐๑๐.htm.

^{๓๑} Centers for Disease Control and Prevention (๒๐๑๖), *CDC Behavioral Risk Factor Surveillance Survey*, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from <http://www.cdc.gov/brfss/>.

อุปกรณ์และเครื่องแต่งกายเพื่อการออกกำลังกายก็พากันมีการพัฒนาในนวัตกรรมอย่างมากเช่นกัน เช่น เทคโนโลยีแว่นตาอัจฉริยะ (Smart Glasses) ที่คาดว่าจะมีมูลค่าตลาดมากถึง ๑.๕ พันล้านเหรียญสหรัฐฯ และเครื่องแต่งกายเพื่อการกีฬาที่ใช้เทคโนโลยีผ้าอัจฉริยะ (Smart Fabric) ที่จะมีมูลค่าตลาดสูงถึง ๒.๖ ล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐^{๓๒}

๓. ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสื่อสารและสารสนเทศก่อให้เกิดประโยชน์และทำให้การแข่งขันเข้มข้นขึ้น^{๓๓}

ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีว่าด้วยการสื่อสารและสารสนเทศที่ทำให้การเข้าถึงข่าวสารด้านการกีฬาทำได้ง่ายขึ้นและมีต้นทุนต่ำลง พัฒนาการของเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศนี้ส่งผลต่ออุตสาหกรรมกีฬาหลากหลายรูปแบบ เช่น สื่ออินเทอร์เน็ตที่ทำให้ทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารด้านการกีฬาได้อย่างง่ายดายไม่ว่าตนเองจะอยู่ที่ใดของโลก นอกจากนี้ นักกีฬาหรือสโมสรกีฬาก็สามารถใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในการติดต่อสื่อสารกับผู้ชมและกองเชียร์ของตนได้อย่างง่ายดายด้วย แนวนิยมที่สำคัญอีกประการหนึ่งในประเด็นเทคโนโลยีสื่อสารและสารสนเทศ ได้แก่ เทคโนโลยีการขนถ่ายข้อมูลไร้สายที่ทำให้การส่งผ่านข้อมูลจากต้นทางมายังปลายทางมีความเร็วมากขึ้น ทำให้ต้นทุนของการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬามีต่ำลง พัฒนาการของเทคโนโลยีการสื่อสารนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาแบบ Over-The-Top Streaming หรือการถ่ายทอดสดโดยตรงแบบไม่ผ่านตัวกลาง ได้แก่ บริษัทกระจายเสียงและแพร่ภาพ (Broadcasting Company) ดังเช่นแต่ก่อน เมื่อสามารถตัดคนกลางในกระบวนการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาออกไปได้ ทำให้ต้นทุนของผู้ชมต่ำลง ฐานผู้ชมกีฬาจึงเติบโตไปด้วยตัวเอง พัฒนาการในด้านเทคโนโลยีสื่อสารและสารสนเทศอีกประการหนึ่งได้แก่ความแพร่หลายของเครื่องมือต่างๆ ที่ใช้รับชมเกมกีฬาได้ เช่น โทรศัพท์มือถือ แท็บเล็ต เป็นต้น อุปกรณ์เหล่านี้ช่วยอำนวยความสะดวกในการรับชมการแข่งขันกีฬาทำให้การชมกีฬามีความแพร่หลายมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ต้นทุนที่ต่ำลงก็นำไปสู่การแข่งขันที่มากขึ้นเช่นกัน นอกจากนี้ประเด็นการตลาดที่ทำได้ง่ายขึ้นแล้ว ยังมีประเด็นอื่นๆ ที่ทำให้การแข่งขันเข้มข้นขึ้นอีก เช่น การเปิดเสรีทางการค้า (Free Trade) เป็นต้น

๔. ความสำคัญของกีฬาในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ^{๓๔}

หากพิจารณาในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๕๓ – ๒๕๕๘ พบว่า การกีฬาและนันทนาการกีฬาทั่วโลกได้สร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ (Gross Value Added: GVA) ที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องประมาณร้อยละ ๒.๒ ต่อปี หรือคิดเป็นประมาณร้อยละ ๑.๒๔ เมื่อเทียบกับค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมทั่วโลก (Gross Domestic Product: GDP) จากข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้ทำให้เห็นได้ว่ากีฬาและนันทนาการสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของโลกในภาพรวมได้ดี ในด้านรายได้นั้น พบว่า ในช่วงเวลาเดียวกันอุตสาหกรรมการกีฬาโลกสามารถสร้างรายได้รวมสูงถึงประมาณ ๕ – ๖ แสนล้านเหรียญสหรัฐฯ และมีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่องประมาณร้อยละ ๓.๘ ต่อปี รายได้จากอุตสาหกรรมกีฬานี้อาจแบ่งได้ออกเป็น ๒ กรณี คือ รายได้จากกีฬาเพื่อการอาชีพ (Professional Sports Revenue) และรายได้จากกีฬาเพื่อความบันเทิงและนันทนาการ (Recreational Sports Revenue)

^{๓๒} Walter Thompson (๒๐๑๕), Worldwide Survey of Fitness Trends for ๒๐๑๖: ๑๐th Anniversary Edition, ACSM's Health & Fitness Journal, Vol.๑๙ (๖), pp. ๙ – ๑๘.

^{๓๓} แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

^{๓๔} แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

ในส่วนรายได้จากกีฬาเพื่อการอาชีพ (Professional Sports Revenue) นั้นพบว่าเมื่อเทียบกับรายได้รวมจากอุตสาหกรรมการกีฬาทั้งหมดในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ แล้วมีสัดส่วนประมาณร้อยละ ๒๓ และหากพิจารณาแยกตามประเภทของรายได้จะพบว่าค่าบัตรเข้าชมการแข่งขันกีฬามีสัดส่วนต่อรายได้ ร้อยละ ๓๑.๒ และมีอัตราการเติบโต (CAGR) ร้อยละ ๒.๕ ค่าสปอนเซอร์มีสัดส่วนต่อรายได้ร้อยละ ๓๐.๘ และมีอัตราการเติบโต (CAGR) ร้อยละ ๕.๓ และการจำหน่ายสินค้าที่ระลึกมีสัดส่วนต่อรายได้ร้อยละ ๑๓.๘ และมีอัตราการเติบโต (CAGR) ร้อยละ ๓.๘ ด้วยกัน

ในส่วนรายได้จากกีฬาเพื่อความบันเทิงและนันทนาการ (Recreational Sports Revenue) พบว่าเมื่อเทียบกับรายได้รวมจากอุตสาหกรรมการกีฬาทั้งหมดในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ แล้วมีสัดส่วนประมาณร้อยละ ๗๗ ถือเป็นส่วนใหญ่ของรายได้รวมจากอุตสาหกรรมการกีฬา และหากพิจารณาแยกตามประเภทของรายได้จะพบว่ารายได้จากการขายชุดกีฬามีสัดส่วนต่อรายได้ ร้อยละ ๓๔.๒ และมีอัตราการเติบโต (CAGR) ร้อยละ ๓.๐ รายได้จากการขายรองเท้ากีฬามีสัดส่วนต่อรายได้ ร้อยละ ๒๐.๘ และมีอัตราการเติบโต (CAGR) ร้อยละ ๓.๙ รายได้จากธุรกิจสถานที่ออกกำลังกายมีสัดส่วนต่อรายได้ ร้อยละ ๑๘.๑ และมีอัตราการเติบโต (CAGR) ร้อยละ ๔.๒ รายได้จากการขายอุปกรณ์กีฬามีสัดส่วนต่อรายได้ ร้อยละ ๑๔.๖ และมีอัตราการเติบโต (CAGR) ร้อยละ ๒.๗ รายได้จากธุรกิจอาหารบำรุงสุขภาพมีสัดส่วนต่อรายได้ร้อยละ ๑๐.๑ และมีอัตราการเติบโต (CAGR) ร้อยละ ๙.๙ และรายได้จากธุรกิจเครื่องดื่มบำรุงสุขภาพมีสัดส่วนต่อรายได้ร้อยละ ๒.๒ และมีอัตราการเติบโต (CAGR) ร้อยละ ๕.๗

ข้อเท็จจริงนี้ทำให้มีปัจจัยอีกประการอันมีความสำคัญอย่างมากได้แก่การพัฒนาการกีฬาเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจในทางอ้อม เนื่องจากการแข่งขันกีฬานั้นสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มาก นอกจากการเดินทางเข้ามาของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันเองแล้ว การใช้จ่ายของญาติพี่น้องและกองเชียร์ที่เดินทางเข้ามาร่วมกิจกรรมก็จะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศและเมืองเจ้าภาพจัดการแข่งขันได้เป็นอย่างดี

ตัวอย่างของความสำเร็จของการใช้การแข่งขันกีฬามากระตุ้นเศรษฐกิจได้แก่การเป็นเจ้าภาพการแข่งขันฟุตบอลโลกของประเทศเยอรมนีในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ การเป็นเจ้าภาพฟุตบอลโลกของสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ และการเป็นเจ้าภาพกีฬาโอลิมปิก ณ มหานครลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ เป็นต้น ^{๓๕} อย่างไรก็ตาม การแข่งขันกีฬาระดับโลกจำนวนไม่น้อยเช่นกันที่เจ้าภาพต้องขาดทุนจากการจัดการแข่งขัน เช่น การแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ^{๓๖} และการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ณ นครรีโอ เดอจาเนโร ประเทศบราซิล ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศบราซิลในระยะยาวเช่นกัน ^{๓๗}

^{๓๕} John Wihbey (๒๐๑๖), Olympics and their economic impact: Updated research roundup, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from Journalist's Resource: <http://journalistsresource.org/studies/government/infrastructure-government/economic-and-cultural-benefits-of-the-olympics-research-roundup>.

^{๓๖} Nick Malkoutzis (๒๐๑๒), How the ๒๐๐๔ Olympics Triggered Greece's Decline, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from Bloomberg: <http://www.bloomberg.com/news/articles/๒๐๑๒-๐๘-๐๒/how-the-๒๐๐๔-olympics-triggered-greeces-decline>.

^{๓๗} Harriet King (๒๐๑๖), Rio Olympics ๒๐๑๖: economic gain or loss?, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from WorldFinance: <https://www.worldfinance.com/infrastructure-investment/rio-olympics-๒๐๑๖-economic-gain-or-loss>.

๕. ช่องทางการมีส่วนร่วมรูปแบบใหม่ที่ช่วยยกระดับประสบการณ์ในการเล่นและการชมกีฬา^{๓๘}

การพัฒนาช่องทางต่างๆ ที่คนสามารถมีส่วนร่วมกับเกมกีฬาได้มากขึ้น ตัวอย่างหนึ่งได้แก่ การออกแบบอุปกรณ์และแนวทางการเล่นกีฬาที่สอดคล้องกับแนวโน้มการเล่นกีฬาระดับสากล เช่น ความนิยมกีฬาผาดโผน (X-treme Sport) ที่กำลังได้รับความนิยมและแพร่หลายในหลายประเทศทั่วโลกและเป็นกีฬาที่สร้างมูลค่าหรือรายได้ทางเศรษฐกิจได้สูง ทำให้ผู้ประกอบการมีการพัฒนาสถานประกอบการ และธุรกิจให้สามารถรองรับกีฬาผาดโผนอย่างครบวงจรและยกระดับให้เป็นกีฬาของคนรุ่นใหม่ เช่น กีฬาปีนผาจำลอง กีฬาตั้งพสุธา เป็นต้น

อีกตัวอย่างหนึ่งได้แก่การปรับช่องทางเข้าถึงกิจกรรมกีฬาให้คนรุ่นใหม่ที่มีวิถีชีวิตแบบคนเมืองสามารถเข้าถึงได้ง่ายขึ้น ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการมีการพัฒนาสถานประกอบการและธุรกิจให้สามารถรองรับวิถีชีวิตแบบดังกล่าวได้ เช่น การสร้างศูนย์ออกกำลังกายในห้างสรรพสินค้าที่มีการเดินทางได้อย่างสะดวก เป็นต้น

ตัวอย่างอีกประการได้แก่การยกระดับประสบการณ์ในการชมกีฬาที่ทำให้ผู้ชมสามารถได้รับประสบการณ์มากกว่าการเป็นผู้ชมแต่เพียงอย่างเดียว ตัวอย่างของแนวโน้มนี้ ได้แก่ การพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วของสื่อสังคม (Social Media) ที่ทำให้ผู้ชมกีฬาสามารถเป็นสมาชิกของ “เพจ” (“Page”) หรือเป็น “ผู้ติดตาม” (“Follower”) ของนักกีฬาหรือทีมกีฬาที่ตนเองชื่นชอบ ทำให้สามารถเข้าถึงตัวนักกีฬาและทีมกีฬาต่างๆ ได้อย่างใกล้ชิดมากขึ้น อีกทั้งยังสามารถปฏิสัมพันธ์กับนักกีฬาได้โดยตรง นอกจากสื่อสังคมแล้ว พัฒนาการของระบบอินเทอร์เน็ตและมัลติมีเดียยังทำให้คนสามารถร่วมสนุกกับกีฬาที่ตนเองชอบในหลายๆ รูปแบบ ทั้งผ่านเกมส์ที่จำลองมาจากกีฬาที่ตนเองชอบ หรือแม้แต่การแข่งขันเกมส์ที่กลายเป็นกีฬารูปแบบหนึ่งที่เป็นที่รู้จักกันในชื่อ eSp

๖. อาสาสมัครเข้ามามีบทบาทมากขึ้นในการให้บริการด้านการกีฬา^{๓๙}

เนื่องจากกิจกรรมกีฬามักเป็นกิจกรรมที่มีการจัดขึ้นเป็นครั้งๆ ทำให้ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องส่วนมากนิยมใช้บุคลากรชั่วคราวในการนำเสนอบริการด้านการกีฬา แนวโน้มสากลในระยะหลังนั้นเริ่มพบเห็นการใช้อาสาสมัครการกีฬาเข้ามามีบทบาทมากขึ้นโดยการเป็นอาสาสมัครทางกีฬานั้นอาจมาจากภาคประชาชนหรือภาคธุรกิจหรือภาครัฐจากหน่วยงานต่างๆ ก็ได้โดยอาสาสมัครการกีฬานี้มีส่วนสำคัญในการช่วยพัฒนาการกีฬาของประเทศให้กระจายไปได้ทุกระดับ และเป็นการเติบโตที่ยั่งยืนและมีประสิทธิภาพซึ่งสามารถ พบเห็นได้ในหลายกรณี เช่น การเป็นผู้นำออกกำลังกาย อาสาสมัครในการจัดการแข่งขันกีฬา อาสาสมัครช่วยพัฒนาระบบการกีฬาของประเทศในภาพรวม เป็นต้น

สถานการณ์และแนวโน้มด้านกีฬาระดับประเทศ

จากการศึกษาข้อมูลเชิงสถิติ วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและการวิเคราะห์สถานการณ์และแนวโน้มด้านกีฬาระดับประเทศ สามารถสรุปสถานการณ์และแนวโน้มด้านกีฬาของประเทศไทยออกเป็น ๗ ด้าน ดังนี้

๑. อัตราการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายของประชาชนไทยลดต่ำลง

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ สำนักงานสถิติแห่งชาติได้รายงานผลสำรวจพฤติกรรมการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายของประชาชน พบว่ามีคนไทยเพียงร้อยละ ๒๓.๕^{๔๐} เท่านั้นที่มีการเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกาย ตัวเลขดังกล่าว

^{๓๘} แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

^{๓๙} แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

นี้ลดลงจากร้อยละ ๒๖.๑^{๔๑} ในผลการสำรวจครั้งก่อนหน้าในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ แสดงให้เห็นถึงทิศทางการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายที่น้อยลงของคนไทย ทั้งนี้ หากจำแนกเพศลงไปแล้วจะพบว่าการออกกำลังกายในประชากรทั้งเพศชายและเพศหญิงนั้นลดลงอย่างมาก โดยการออกกำลังกายในประชากรเพศชายมีเพียงร้อยละ ๒๗ เท่านั้น ซึ่งถือว่าลดลงอย่างรวดเร็วจากร้อยละ ๓๒.๗ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๗.๔ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ส่วนประชากรเพศหญิงมีการออกกำลังกายร้อยละ ๒๐ ลดลงจากร้อยละ ๒๖.๗ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔^{๔๒}

ตารางอัตราการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายของประชาชนไทย พ.ศ. ๒๕๕๘

เพศ และกลุ่มอายุ		อัตราของผู้มีกิจกรรมทางกาย
		การเล่นกีฬา/ออกกำลังกาย
รวม		๒๓.๔
เพศ	ชาย	๒๗.๐
	หญิง	๒๐.๐
กลุ่มอายุ	๑๕-๒๔	๔๐.๖
	๒๕-๔๔	๒๖.๕
	๔๕-๕๙	๑๗.๔
	๖๐ ขึ้นไป	๙.๙

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ, สรุปรูปสำหรับผู้บริหาร การสำรวจกิจกรรมทางกายของประชาชน พ.ศ. ๒๕๕๘, retrieved April ๒๐, ๒๐๑๗ from http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/files/ExcPhysical_Activity๕๘-๑.pdf.

๒. เด็กและเยาวชนไทยมีการออกกำลังกายไม่เพียงพอทำให้มีสุขภาพไม่แข็งแรง

ผลการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติชี้ให้เห็นว่าช่วงอายุของประชาชนที่มีการออกกำลังกายมากที่สุดได้แก่วัยรุ่น (อายุ ๑๕ - ๒๔ ปี) ซึ่งก็มีสัดส่วนเยาวชนในช่วงอายุดังกล่าวที่ออกกำลังกายเพียงร้อยละ ๔๐.๖^{๔๓} เท่านั้น ซึ่งจากรายงานของ Population Reference Bureau พบว่า สาเหตุหลักประการหนึ่งของการแพร่ระบาดของโรคไม่ติดต่อ (Non-communicable Diseases: NCDs) ในเด็กและเยาวชนนั้นมาจากการออกกำลังกายที่ไม่เพียงพอ และโรคต่างๆ นั้นอาจไม่แสดงอาการในทันทีแต่จะเป็นผลเสียต่อสุขภาพ

^{๔๑}สำนักงานสถิติแห่งชาติ (๒๕๕๘), บทรูปรูปสำหรับผู้บริหารการสำรวจพฤติกรรมการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายของประชากร พ.ศ. ๒๕๕๘, retrieved April ๑๘, ๒๐๑๗ from http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/files/ExcPhysical_Activity๕๘-๑.pdf.

^{๔๒}สำนักงานสถิติแห่งชาติ (๒๕๕๔), บทรูปรูปสำหรับผู้บริหาร การสำรวจพฤติกรรมการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายของประชากร พ.ศ. ๒๕๕๔, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from <http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/files/exerExc๕๔.pdf>.

^{๔๓}สำนักงานสถิติแห่งชาติ (๒๕๕๘), บทรูปรูปสำหรับผู้บริหาร การสำรวจพฤติกรรมการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายของประชากร พ.ศ. ๒๕๕๘, retrieved April ๑๘, ๒๐๑๗ from http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/files/ExcPhysical_Activity๕๘-๑.pdf.

^{๔๔}สำนักงานสถิติแห่งชาติ (๒๕๕๘), บทรูปรูปสำหรับผู้บริหาร การสำรวจพฤติกรรมการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายของประชากร พ.ศ. ๒๕๕๘, retrieved April ๑๘, ๒๐๑๗ from http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/files/ExcPhysical_Activity๕๘-๑.pdf.

ในระยะยาว^{๔๔} สุขภาพที่อ่อนแอของประชากรนี้เองทำให้ประเทศไม่สามารถได้ประโยชน์จากทรัพยากรมนุษย์อย่างเต็มประสิทธิภาพ อันเป็นผลเสียต่อเศรษฐกิจของประเทศในระยะยาวด้วย

๓. การเจ็บป่วยส่วนมากของคนไทยมีสาเหตุมาจากการไม่ออกกำลังกาย

จากรายงานของกระทรวงสาธารณสุขในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ พบว่า อัตราการเจ็บป่วยของผู้ป่วยในโรงพยาบาลของกระทรวงสาธารณสุขนั้นส่วนใหญ่เกิดจากโรคความดันโลหิตและโรคเบาหวานเป็นหลัก ส่วนผู้ป่วยนอกมักมาด้วยโรคเกี่ยวกับต่อมไทรอยด์และระบบการหมุนเวียนเลือด ซึ่งหากวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดโรคต่างๆ ข้างต้นแล้ว พบว่า กว่าร้อยละ ๒๗ เป็นสาเหตุมาจากการออกกำลังกายไม่เพียงพอ ซึ่งถือว่าสูงมากหากเปรียบเทียบกับสาเหตุของการเจ็บป่วยประการอื่นๆ ที่เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่าเป็นผลเสียต่อสุขภาพอย่างร้ายแรง เช่น การสูบบุหรี่ (ร้อยละ ๑๖.๑) การดื่มสุรา (ร้อยละ ๖.๙)^{๔๕}

๔. ความนิยมในกีฬาฟุตบอลไทยมีสูงขึ้น

รายงานของศูนย์วิจัยกสิกรไทยในหัวข้อ “ความนิยมในกีฬาฟุตบอลของไทย: กีบบทบาทในกิจกรรมเศรษฐกิจของประเทศ เม็ดเงินหมุนเวียนกว่า ๑๒,๐๐๐ ล้านบาท” ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ชี้ให้เห็นถึงข้อมูลสถิติว่าคนไทยมีความนิยมในกีฬาฟุตบอลภายในประเทศที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก สะท้อนให้เห็นทั้งจากผู้ชมที่เข้าชมการแข่งขันในสนามและเรตติ้งในช่วงของการถ่ายทอดสด ทั้งการแข่งขันระดับทีมชาติและไทยลีก รายงานชี้ว่าจากผลการสำรวจในช่วง ๑ ปีที่ผ่านมา ผู้ตอบแบบสอบถามกว่าร้อยละ ๗๕ มีการรับชมการแข่งขันฟุตบอลไทยทางโทรทัศน์มากขึ้น อีกทั้งผู้ตอบแบบสอบถามกว่าร้อยละ ๓๐.๑ ระบุว่ามีการติดตามการแข่งขันฟุตบอลไทยลีกทางโทรทัศน์เป็นประจำ ซึ่งถือว่าสูงกว่าการรับชมการแข่งขันฟุตบอลพรีเมียร์ลีกของอังกฤษ (ร้อยละ ๒๙.๘) ที่ได้รับความนิยมในหมู่คนไทยมาเป็นเวลานานเสียอีก^{๔๖}

๕. ความนิยมในกีฬาฟุตบอลไทยสร้างผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจอย่างมหาศาล

รายงานของศูนย์วิจัยกสิกรไทยฉบับเดียวกันชี้ให้เห็นว่านอกจากความนิยมจะเพิ่มสูงขึ้นแล้ว กระแสฟุตบอลไทยยังสร้างมูลค่าเพิ่มต่อเศรษฐกิจของประเทศผ่านมายังธุรกิจที่เกี่ยวข้องกันด้วย เช่น การลงทุนในการพัฒนาทีมฟุตบอล สื่อโทรทัศน์ อุปกรณ์กีฬา การค้าขายสินค้าประเภทเสื้อกีฬาและของที่ระลึก ธุรกิจค้าปลีก ธุรกิจคมนาคมขนส่ง สถาบันสอนกีฬา เป็นต้น นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดการจ้างงานในตลาดแรงงานเพิ่มขึ้นด้วย โดยศูนย์วิจัยกสิกรไทยประมาณการว่าหากนับรวมการสร้างรายได้ทั้งทางตรงและทางอ้อมแล้วการเติบโตของฟุตบอลของไทยจะก่อให้เกิดเงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจมากถึง ๑๒๐ ล้านบาทในปี พ.ศ.๒๕๕๙ เลยทีเดียว

^{๔๔} ReshmaNaik& Toshiko Kaneda (๒๐๑๖), Addressing Noncommunicable Disease Risk Factors among Young People, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from <http://www.prb.org/pdf๑๖/prb-policy-report-ncds-in-asia-๒๐๑๖.pdf>.

^{๔๕} สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (๒๕๕๙) , แพทย์เตือนไม่ออกกำลังกายเสี่ยงเกิดโรค , retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from <http://www.thaihealth.or.th/Content/๓๑๑๘๗-แพทย์เตือนไม่ออกกำลังกายเสี่ยงเกิดโรค.html>

^{๔๖} ศูนย์วิจัยกสิกรไทย (๒๕๕๙) , ความนิยมในกีฬาฟุตบอลของไทย : กีบบทบาทในกิจกรรมเศรษฐกิจของประเทศ เม็ดเงินหมุนเวียนกว่า ๑๒ ,๐๐๐ ล้านบาท , กระแสทรรศน์ฉบับที่๒๗๖๒ , retrieved October ๒๔, ๒๐๑๕ from <https://www.kasikomresearch.com/TH/K-EconAnalysis/Pages/ViewSummary.aspx?docid=๓๕๕๗๕>

๖. พฤติกรรมการดูกีฬาของคนไทยยังไม่เหมาะสม

แม้ความนิยมในกีฬาฟุตบอลไทยจะเพิ่มขึ้นอย่างมาก แต่พฤติกรรมการดูกีฬาของคนไทยนั้นถือว่า ยังต้องปรับปรุง โดยในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีเหตุรุนแรงในระหว่างการแข่งขันกีฬาต่างๆ ในประเทศไทย อยู่หลายครั้ง ที่พบเห็นบ่อยครั้งที่สุดคือเหตุการณ์ความรุนแรงในเกมฟุตบอลไทย เช่น เหตุการณ์แฟนบอล รุมทำร้ายผู้ตัดสินภายหลังการแข่งขันฟุตบอลเอไอเอส ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น ๒ ระหว่าง สตุล ยูไนเต็ด กับ ขอนแก่น ยูไนเต็ด ในวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นต้น

๗. ประเทศไทยมีนักกีฬาที่สามารถสร้างชื่อให้แก่ประเทศในวงการกีฬาโลกมากขึ้น

ในระยะหลังประเทศไทยมีนักกีฬาที่สามารถสร้างชื่อให้แก่ประเทศได้ในระดับโลกหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “น้องเมย์” รัชชก อินทนนท์ ที่สร้างชื่อเป็นนักแบดมินตันแชมป์โลกคนแรกของประเทศไทย โดยคว้า แชมป์รายการแบดมินตันโลกที่เมืองกวางโจว ประเทศจีน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งถือเป็นแชมป์โลกรายการ ดังกล่าวที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ด้วย^{๔๗}

นอกจากกีฬาแบดมินตันแล้ว ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อน ที่นครริโอ เดอจาเนโร ประเทศบราซิล ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ นักกีฬาชาวไทยก็สามารถคว้าได้ ๒ เหรียญทอง ๒ เหรียญเงิน และ ๒ เหรียญทองแดง รวม ๖ เหรียญ ซึ่งถือว่าเป็นผลงานที่ดีกว่าโอลิมปิกที่มหานครลอนดอน สหราชอาณาจักร ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่คว้า ได้เพียง ๒ เหรียญเงิน และ ๒ เหรียญทองแดง รวม ๔ เหรียญ และที่กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ที่คว้าได้ ๒ เหรียญทอง และ ๒ เหรียญเงิน รวม ๔ เหรียญเท่านั้น

^{๔๗} การกีฬาแห่งประเทศไทย, ประวัติของรัชชกอินทนนท์, retrieved October ๒๔, ๒๐๑๖ from <http://athlete.satc.or.th/view/๓๒>.

บทที่ ๓สรุปผลกระทบจากสถานการณ์และแนวโน้มต่อการท่องเที่ยวและกีฬา

ในส่วนนี้จะเป็นการสรุปผลกระทบต่อการท่องเที่ยวและกีฬาที่ได้จากการประเมินสภาพแวดล้อมด้านการท่องเที่ยวและกีฬาทั้งจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ด้านการท่องเที่ยวและกีฬาร่วมกับผู้เชี่ยวชาญในด้านดังกล่าว ซึ่งล้วนแต่เป็นผู้บริหารทั้งภาครัฐและเอกชนในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและกีฬาเพื่อวัตถุประสงค์ในการหาข้อมูลเพื่อนำไปกำหนดทิศทางและประเด็นสำคัญของยุทธศาสตร์ นอกจากนี้รายงานในส่วนนี้ยังจะรวมถึงข้อมูลเพิ่มเติมอื่นๆที่ค้นพบจากการศึกษา วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในประเด็นสถานการณ์แนวโน้ม และนโยบายต่างๆ ของรัฐบาล รวมไปถึงกฎระเบียบต่างๆที่เกี่ยวข้อง โดยได้สรุปข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องนี้ออกมาในรูปของบทวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค (SWOT Analysis) ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพื่อให้มีความชัดเจนว่าสถานการณ์ แนวโน้ม และนโยบายต่างๆ รวมไปถึงความเป็นไปในด้านอื่นๆ ในตลาดการท่องเที่ยวและกีฬานั้นส่งผลกระทบต่อความเข้มแข็งและศักยภาพ รวมไปถึงโอกาสและอุปสรรคในตลาดการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศไทยในปัจจุบันอย่างไรบ้าง

บทวิเคราะห์ในส่วนนี้จะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น ๒ ส่วน คือ การสรุปผลกระทบจากสถานการณ์และแนวโน้มต่อการท่องเที่ยว และการสรุปผลกระทบจากสถานการณ์และแนวโน้มต่อการกีฬา ผ่านการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค (SWOT Analysis) โดยในแต่ละส่วนนั้นจะแยกออกเป็นอีก ๒ ส่วนย่อย คือ การวิเคราะห์ผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายใน (Internal Appriasal) ได้แก่ จุดแข็งและจุดอ่อนด้านการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศไทย ต่อด้วยการวิเคราะห์ผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอก (External Appriasal) ได้แก่ โอกาสและอุปสรรคในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศ การวิเคราะห์ผลกระทบจากทั้งสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกนี้จะเป็นข้อมูลที่สำคัญของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในการเล็งเห็นถึงศักยภาพด้านการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศที่สมบูรณ์ อันจะนำไปสู่การวางยุทธศาสตร์และการกำหนดทิศทางการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต

๓.๑ ผลกระทบจากสถานการณ์ แนวโน้มและความเปลี่ยนแปลงด้านการท่องเที่ยว

สถานการณ์และความเปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวทั้งในส่วนสภาพแวดล้อมภายใน ทั้งจุดแข็ง และจุดอ่อน และสภาพแวดล้อมภายนอก ทั้งโอกาส และอุปสรรค โดยสามารถสรุปเป็นตาราง SWOT Analysis ของการท่องเที่ยวได้ดังต่อไปนี้

จุดแข็ง (Strength)	จุดอ่อน (Weakness)
(๑) การท่องเที่ยวไทยเติบโตอย่างต่อเนื่องทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวและการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	(๑) นักท่องเที่ยวระยะไกลมีจำนวนมากขึ้นทำให้จำนวนวันพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามายังประเทศไทยในช่วงหลังลดลง
(๒) การท่องเที่ยวของไทยมีจุดแข็งด้านการตลาดและภาพลักษณ์ในสายตานักท่องเที่ยว	(๒) การใช้จ่ายใช้สอยของนักท่องเที่ยวจากประเทศเกาหลีใต้ญี่ปุ่นสหรัฐอเมริกาและรัสเซียที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยยังมีน้อย
(๓) ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้านการคมนาคมทางอากาศในภูมิภาค	แม้โดยธรรมชาติแล้วนักท่องเที่ยวจากประเทศกลุ่มนี้มีการใช้จ่ายสูง
(๔) ตลาดการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีเครือข่ายของโรงแรมและสถานที่พักผ่อนที่หลากหลายเพียงพอและมีราคาที่เหมาะสมนอกจากนี้	(๓) การคมนาคมขนส่งภายในประเทศยังเป็นจุดอ่อน

จุดแข็ง (Strength)	จุดอ่อน (Weakness)
<p>ยังได้รับการยอมรับในด้านคุณภาพจากนักท่องเที่ยวทั่วโลกเป็นอย่างดี</p> <p>(๕)ประเทศไทยมีศักยภาพที่โดดเด่นในการรองรับการท่องเที่ยวแบบตลาดเฉพาะ (Niche Market Tourism) เช่น การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา</p> <p>(๖)การบริหารจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทยอยู่ในเกณฑ์ดี</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีหน่วยงานที่สนับสนุนด้านการท่องเที่ยวทั้งในภาพรวมและหน่วยงานสนับสนุนและส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบเฉพาะ (Niche Market Tourism) - มีหน่วยงานที่มีหน้าที่ให้บริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวกระจายตัวอยู่เกือบครบทุกจังหวัด ทำให้การส่งเสริมการท่องเที่ยวระดับพื้นที่มีประสิทธิภาพ 	<p>โดยเฉพาะความเชื่อมโยงของระบบขนส่งมวลชนระหว่างสนามบินและตัวเมือง และระหว่างแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ</p> <p>(๔)ปัจจัยด้านบุคลากรถือเป็นจุดอ่อนที่สำคัญของตลาดการท่องเที่ยวของประเทศไทย</p> <ul style="list-style-type: none"> - บุคลากรที่มีหน้าที่คอยส่งเสริมสนับสนุนและกำกับดูแลด้านการท่องเที่ยวมีจำนวนจำกัด ทำให้สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้เพียงบางกลุ่ม - ทักษะและความสามารถของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอบุคลากรส่วนมากขาดประสบการณ์และขาดความเข้าใจในเศรษฐกิจการท่องเที่ยว <p>(๕) การใช้ประโยชน์จากระบบข้อมูลและสารสนเทศในตลาดการท่องเที่ยวยังทำได้ไม่ดีพอ</p> <p>(๖)คนไทยเดินทางท่องเที่ยวในประเทศค่อนข้างน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ในเอเชียเช่นจีน ญี่ปุ่น เป็นต้น</p>

โอกาส (Opportunity)	อุปสรรค (Threat)
<p>(๑)ประเทศไทยมีศักยภาพและโอกาสทางการท่องเที่ยวมากมายเนื่องจากทำเลที่ตั้งและความหลากหลายของทรัพยากรท่องเที่ยว</p> <p>(๒)ประเทศไทยมีภาพลักษณ์ที่ดีในสายตา นักท่องเที่ยวทั่วโลกและได้รับรางวัลในสาขาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเป็นประจำ</p> <p>(๓)ประเทศไทยมีทรัพยากรที่เพียงพอในการรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพ (Quality Travelers) ตามยุทธศาสตร์ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา</p> <p>(๔)การท่องเที่ยวของประเทศไทยได้รับประโยชน์จากลักษณะทางประชากรศาสตร์หลายประการ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การเติบโตของสังคมผู้สูงอายุที่เป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพ (Quality Travelers) และมีการใช้จ่ายต่อครั้งสูง เป็นปัจจัยส่งเสริมให้ตลาดการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่มผู้สูงอายุในไทยเติบโตขึ้น 	<p>(๑)การท่องเที่ยวของไทยเติบโตไปพร้อมปัญหาพื้นฐานหลายประการที่ต้องเร่งแก้ไขโดยด่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นด้านความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติทำให้ในอนาคตจะไม่สามารถดำเนินการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวโดยละเอียดปัญหาต่างๆเหล่านี้ได้อีกต่อไป</p> <p>(๒)ประเทศไทยมีอุปสรรคอันเป็นปัญหาในเชิงโครงสร้างหลายประการที่บั่นทอนการเติบโตของตลาดการท่องเที่ยวของประเทศ</p> <p>(๓)การท่องเที่ยวของประเทศไทยประสบปัญหาอันเป็นอุปสรรคด้านการบริหารจัดการหลายประการ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การจัดลำดับความสำคัญของแผนงานด้านการท่องเที่ยวยังไม่มีความชัดเจนทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องขาดความชัดเจนในการดำเนินงาน - การแบ่งเขตการท่องเที่ยวมีความขัดแย้งกันระหว่างหน่วยงาน

โอกาส (Opportunity)	อุปสรรค (Threat)
<ul style="list-style-type: none"> - การเติบโตของชนชั้นกลางทั้งในด้านปริมาณและรายได้เกิดเป็นกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย (๕) การเติบโตของสายการบินต้นทุนต่ำ (Low Cost Carriers) ทำให้ต้นทุนการเดินทางมายังประเทศไทยต่ำลง (๖) การท่องเที่ยวของประเทศไทยมีปัจจัยสนับสนุนเชิงนโยบายหลายประการ - ภาครัฐให้ความสำคัญกับการวางนโยบายและยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจังและทำให้การดำเนินงานมีความเป็นรูปธรรม - รัฐบาลไทยมีนโยบายที่สนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวผ่านการจัดสรรงบประมาณและมาตรการเพื่อการส่งเสริมการลงทุนค่อนข้างมาก - นโยบายของรัฐบาลในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ สอดรับกับแนวโน้มในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวโลกที่แบ่งเป็นกลุ่มๆ ตามพฤติกรรมและลักษณะของการท่องเที่ยว (๗) ประเทศไทยมีโอกาสในการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจากเยอรมนี ฝรั่งเศส และแคนาดา ให้เดินทางเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้นเนื่องจากเป็นประเทศที่มีอัตราการเดินทางท่องเที่ยวสูงแต่ยังเดินทางเข้ามาในประเทศไทยไม่มากนัก (๘) ตลาดแรงงานมีทัศนคติที่ดีต่องานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทำให้มีแนวโน้มที่จะมีแรงงานมากความสามารถสนใจเข้ามาทำงานในสาขาการท่องเที่ยวมากขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - แผนงานและแนวทางการปฏิบัติงานของเขตการท่องเที่ยวมีความขัดแย้งกันกับแผนงานและแนวทางของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย - เป้าหมายของหน่วยงานและนโยบายด้านบุคลากรมีความขัดแย้งกันทำให้หน่วยงานไม่สามารถขยายอัตรากำลังเพื่อรองรับเป้าหมายที่ท้าทายใหม่ๆ ได้ - ปัญหาและอุปสรรคด้านการท่องเที่ยวต่างๆ ไม่ได้ได้รับความสนใจจากหน่วยงานระดับบริหารอย่างเท่าเทียมกัน - กฎระเบียบบางประการเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว (๔) ระบบการขนส่งและโลจิสติกส์เป็นอุปสรรคต่อการขยายการท่องเที่ยวออกไปจากกรุงเทพฯ และจากเมืองท่องเที่ยวหลัก (๕) ทักษะการสื่อสารในภาษาต่างประเทศของบุคลากรและการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวต่างประเทศเป็นภาษาต่างชาติยังไม่ดีพอทำให้นักท่องเที่ยวไม่สามารถวางแผนการท่องเที่ยวได้ด้วยตนเอง (๖) ปัญหาความปลอดภัยและสุขอนามัยในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวเป็นปัญหาสำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวศักยภาพสูงให้เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย (๗) การท่องเที่ยวของประเทศไทยยังมีข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศและเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยว - บุคลากรด้านการท่องเที่ยวในหน่วยงานต่างๆ มีทักษะและการใช้ประโยชน์จากสื่อการตลาดออนไลน์ (Online Marketing) ไม่ดีพอ - โครงสร้างพื้นฐานและศักยภาพด้านระบบสารสนเทศยังไม่อำนวยให้นักท่องเที่ยวสามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการท่องเที่ยวได้อย่างเต็มที่

๓.๒ ผลกระทบจากสถานการณ์ แนวโน้ม และความเปลี่ยนแปลงด้านการศึกษา

สถานการณ์และความเปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบต่อการกีฬาทั้งในส่วนสภาพแวดล้อมภายใน ทั้งจุดแข็ง และจุดอ่อน และสภาพแวดล้อมภายนอก ทั้งโอกาส และอุปสรรค โดยสามารถสรุปเป็นตาราง SWOT Analysis ของการกีฬาได้ดังต่อไปนี้

จุดแข็ง (Strength)	จุดอ่อน (Weakness)
<p>(๑)ทัศนคติของคนไทยต่อกีฬาเป็นไปในทางบวกเห็นได้จากพฤติกรรมการดูกีฬาและการเล่นกีฬาของประชาชน</p> <p>(๒)อุตสาหกรรมกีฬาของประเทศไทยนั้นมีผลประกอบการที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วง ๔ - ๕ ปีหลัง</p> <p>(๓)วงการกีฬาของประเทศไทยประสบความสำเร็จในหลายๆ ด้าน</p> <ul style="list-style-type: none"> - วงการกีฬาไทยสามารถส่งเสริมและพัฒนากีฬาหลายประเภทให้กลายมาเป็นกีฬาอาชีพได้ - สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยมีความจริงจังในการส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาคนพิการในประเทศไทย <p>(๔)การจัดสรรงบประมาณในด้านการกีฬาของประเทศไทยเริ่มเป็นระบบและมีความชัดเจนมากขึ้นในระยะหลัง</p>	<p>(๑) คนไทยมีแนวโน้มออกกำลังกายลดลงโดยเฉพาะในเด็กและเยาวชน ทำให้การแพร่ระบาดของโรคไม่ติดต่อในเด็กและเยาวชนเพิ่มมากขึ้น</p> <p>(๒) ชุมชนต่างๆในประเทศไทยขาดสถานที่โครงสร้างพื้นฐานและบุคลากรที่จำเป็นในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างต่อเนื่อง</p> <p>(๓) ผลงานของนักกีฬาไทยในการแข่งขันระดับนานาชาติยังไม่มีพัฒนาการที่เห็นได้อย่างชัดเจน</p> <p>(๔) วงการกีฬาของประเทศไทยมีจุดอ่อนด้านการบริหารจัดการในหลายๆ ด้าน</p> <ul style="list-style-type: none"> - วงการกีฬาไทยถือว่ายังไม่ประสบความสำเร็จในด้านการบริหารงานตามยุทธศาสตร์ที่ตั้งเอาไว้ - การบูรณาการระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในด้านการกีฬายังมีไม่เพียงพออีกทั้งยังขาดความเชื่อมโยงกันระหว่างแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติและแผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงาน - การกำหนดดัชนีชี้วัดผลงาน (KPI) ยังขาดความชัดเจนและไม่มีการทำการวิจัยเพื่อให้ทราบว่าสามารถใช้ดัชนีนั้นเป็นตัวชี้วัดได้จริง <p>(๕) ระบบการศึกษาไทยยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านการกีฬามากนัก</p> <p>(๖) มีกีฬาหลายประเภทที่ยังไม่เป็นกีฬาอาชีพอย่างเต็มตัวและยังต้องพึ่งพาการสนับสนุนจากภาครัฐ</p> <p>(๗) บุคลากรยังถือเป็นจุดอ่อนที่สำคัญประการหนึ่ง</p> <ul style="list-style-type: none"> - บุคลากรในระดับบริหารขาดประสบการณ์ด้านการบริหารอย่างแท้จริง - นักกีฬาไทยขาดผู้ฝึกสอนและบุคลากรด้านการศึกษาที่มีความรู้ความสามารถในระดับโลกคอยช่วยเหลือทำให้ยังไม่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาระดับสากลมากนัก - ประเทศไทยมีบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์

จุดแข็ง (Strength)	จุดอ่อน (Weakness)
	การกีฬาไม่เพียงพอ
โอกาส (Opportunity)	อุปสรรค (Threat)
<p>(๑) ความใส่ใจในสุขภาพและความนิยมในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาถือเป็นแนวโน้มที่พบได้ทั่วโลกในปัจจุบัน (Megatrends)</p> <p>(๒) ความเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตนำไปสู่โอกาสจากรูปแบบและช่องทางการเล่นกีฬาแบบใหม่</p> <ul style="list-style-type: none"> - แนวโน้มด้านกีฬาและชีวิตแบบคนเมืองทำให้มีรูปแบบของกีฬาและการออกกำลังกายใหม่ๆ เกิดขึ้นเป็นโอกาสในการชักจูงให้ประชาชนหันมาเล่นกีฬาและออกกำลังกายมากขึ้น - ความแพร่หลายของกีฬาผาดโผน (Extreme Sports) ที่มีความสอดคล้องกันเป็นอย่างดีกับโครงสร้างทางทรัพยากรของประเทศไทย <p>(๓) การส่งเสริมทางด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ของประเทศ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การส่งเสริมทางด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ของประเทศทั้งการส่งเสริมด้านกีฬาในภาพรวมและการส่งเสริมประเด็นเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา - การส่งเสริมด้านกีฬาของประเทศไทยได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากนโยบายของรัฐบาลและกรอบการพัฒนาระดับนานาชาติหลายประการ 	<p>(๑) กระแสความตื่นตัวในภาพรวมการกีฬาของโลกเริ่มถดถอยลงทำให้คาดการณ์ว่าอุตสาหกรรมการกีฬาของประเทศไทยนั้นจะมีการเติบโตที่ถดถอยลงเช่นกัน</p> <p>(๒) การพัฒนาการออกกำลังกายและการกีฬาขึ้นพื้นฐานนั้นยังไม่ได้เป็นนโยบายและเป้าหมายหลักสำหรับระบบการศึกษา</p> <p>(๓) ท้องถิ่นขาดสถานที่ออกกำลังกายและผู้นำการออกกำลังกายทำให้เป้าหมายการกีฬาเพื่อมวลชนนั้นยังไม่ประสบความสำเร็จ</p> <p>(๔) การสนับสนุนการออกกำลังกายในท้องถิ่นขึ้นกับนโยบายของผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำให้กรมพลศึกษาไม่มีเครือข่ายของตนเองในการผลักดันการออกกำลังกายสู่ท้องถิ่น</p> <p>(๕) การกีฬาของไทยยังมีอุปสรรคด้านการบริหารจัดการเช่นการขาดคณะกรรมการกลางที่คอยกำกับดูแลการกีฬาของประเทศทำให้การบริหารจัดการขาดประสิทธิภาพเป็นต้น</p>

จากการวิเคราะห์ผลกระทบที่สถานการณ์และแนวโน้มของตลาดการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มีผลต่อการดำเนินงานของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พบว่า กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬานั้นมีศักยภาพที่โดดเด่นในหลายๆ ด้าน อีกทั้งยังมีศักยภาพบางด้านที่รอการพัฒนาเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาในด้านการท่องเที่ยวและการกีฬาของประเทศได้อย่างเต็มที่

ในกรณีของศักยภาพที่โดดเด่นนั้นมีหลายประการที่มีความสำคัญ ประการแรกได้แก่ประเด็นความชัดเจนของบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบที่มีกำหนดเอาไว้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานตามกำหนดโดยกฎหมาย เช่น ภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นบทบาทหน้าที่ของกรมการท่องเที่ยว ภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นบทบาทหน้าที่ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกีฬาและนันทนาการเป็นบทบาทหน้าที่ของกรมพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา และการกีฬาแห่งประเทศไทย และภารกิจด้านการบริหารนั้นก็มีสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่เป็นเสมือนศูนย์กลางการบริหารของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นต้น ความชัดเจนของบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบนี้เองทำให้การบริหารจัดการภายในกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬานั้นเป็นศักยภาพอันโดดเด่นและทำให้การจัดสรร

ความรับผิดชอบนั้นมีความชัดเจนและ รวดเร็ว สามารถตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงในตลาดการท่องเที่ยว และตลาดการกีฬาของโลกได้เป็นอย่างดี

ศักยภาพที่โดดเด่นอีกประการหนึ่งได้แก่ความเชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวและการกีฬาของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเอง ทั้งนี้เนื่องจากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬานั้นเป็นหน่วยงานหลัก ที่คอยดูแลอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการกีฬาของประเทศไทยมาอย่างยาวนาน ทำให้มีประสบการณ์มาก อีกทั้งยังมีภาพลักษณ์ที่ดี มีบุคลากรที่มากความสามารถจนเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติด้วย

นอกจากนี้ ความกว้างขวางของเครือข่ายองค์กรที่ครอบคลุมแทบทุกภูมิภาคในประเทศและ ในต่างประเทศก็ถือเป็นศักยภาพอีกประการหนึ่งของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่โดดเด่นเช่นกัน โดยความโดดเด่นในด้านเครือข่ายนี้ทำให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬามีการดำเนินงานร่วมกับหน่วยงาน ระดับนานาชาติหลายหน่วยงาน เช่น องค์กรการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (United Nations World Tourism Organization: UNWTO) คณะกรรมการโอลิมปิกสากล (International Olympic Committee: IOC) เป็นต้น ตลอดจนหน่วยงานภาคเอกชนทั้งในประเทศและในต่างประเทศ และมีการสร้างความสัมพันธ์อันดี ระหว่างกัน ถือเป็นศักยภาพที่โดดเด่นที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศไทยในอนาคตได้ด้วย

ในกรณีของศักยภาพที่ต้องพัฒนาเพิ่มเติม นั้น ประเด็นที่สำคัญประการแรกได้แก่ประเด็นนโยบายด้านการท่องเที่ยวและกีฬา กล่าวคือ หากพิจารณาศักยภาพที่โดดเด่นและสถานการณ์ด้านการท่องเที่ยวและกีฬา ทั้งสถานการณ์ภายในประเทศและในระดับสากลแล้วจะพบว่า การท่องเที่ยวและกีฬาในประเทศไทย จะสามารถเติบโตไปได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพหากนโยบายด้านการท่องเที่ยวและกีฬาถูกกำหนด เอาไว้อย่างชัดเจนและเป็นมาตรการที่มีความต่อเนื่องในระยะยาว ตลอดจนมีการวางแผนเอาไว้ล่วงหน้า เพื่อเตรียมตัวรับมือกับปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น ประเด็นนี้ถือเป็นประเด็นที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จำเป็นต้องให้ความสำคัญเพื่อเติมเต็มศักยภาพที่โดดเด่นที่ตลาดการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศไทยให้สามารถ นำมาขยายผลทางด้านนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

อีกประเด็นหนึ่งได้แก่การจัดสรรทรัพยากร ทั้งด้านงบประมาณและบุคลากรให้มีความเหมาะสมกับ ภารกิจและบทบาทของกระทรวง ตลอดจนการกระจายทรัพยากรดังกล่าวไปสู่ระดับพื้นที่ให้สอดคล้องกับ ความสำคัญของเป้าหมายและแนวทางการพัฒนาที่ได้กำหนดไว้ เพื่อให้สามารถพัฒนาตลาดการท่องเที่ยวและ กีฬาของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดทั้งในภาพรวมและในระดับภูมิภาค

เนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและกีฬานั้นถือเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอย่างมากต่อ เศรษฐกิจและการพัฒนาในภาพรวมของประเทศ เป็นเหตุให้มีการจัดทำแผนและยุทธศาสตร์ต่างๆ ขึ้นมา เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมดังกล่าวหลายฉบับ ซึ่งแต่ละฉบับก็ล้วนแต่กำหนด ประเด็นยุทธศาสตร์ต่างๆ ที่มีความสำคัญ โดยศักยภาพที่ต้องพัฒนาเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องสามารถนำแผน และยุทธศาสตร์ต่างๆ นี้มาใช้ในทางปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นคือการวิเคราะห์ความเชื่อมโยงระหว่างแผน ต่างๆ เพื่อลดความซ้ำซ้อน และกำหนดเป้าหมาย ตลอดจนแนวทางในภาพรวมอันเป็นการนำแนวทางการดำเนินงานของแต่ละแผนมาผนวกกัน ให้เป็นแนวทางที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงและสามารถบรรลุ เป้าหมายของแต่ละแผนอย่างบูรณาการกัน

ศักยภาพที่ต้องพัฒนาเพิ่มเติมประการสุดท้าย ได้แก่ ประเด็นด้านการประสานงานและการบริหารงาน ในแบบบูรณาการด้านการท่องเที่ยวและกีฬาร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แม้ว่าความชัดเจนของ บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบนั้นจะถือเป็นศักยภาพที่โดดเด่นประการหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เนื่องจากตลาด การท่องเที่ยวและกีฬามีความซับซ้อนและมีผู้เกี่ยวข้องมากมาย ทำให้การจะส่งเสริมการท่องเที่ยวและกีฬาได้

อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องมีการประสานงานกันและมีการบริหารจัดการในแบบบูรณาการ ถือเป็น ศักยภาพอีกประการหนึ่งที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาสามารถพัฒนาเพิ่มเติมได้ต่อไป

บทที่ ๔ ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) สิ้นสุดลง ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงมีความจำเป็นในการจัดทำยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาฉบับ ใหม่ คือ ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) การจัดทำ ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาฉบับใหม่นี้จะทำให้ การขับเคลื่อนนโยบายการท่องเที่ยวและกีฬา มีความต่อเนื่องจากการดำเนินการตามยุทธศาสตร์เดิมโดยคำนึงให้การดำเนินการด้านการท่องเที่ยวและกีฬา มีความสอดคล้องกับแผนและยุทธศาสตร์ระดับชาติอื่นๆ เพื่อหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและ กีฬาดำเนินงานตามยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา นำยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๙) มาใช้ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนา และเสริมสร้างศักยภาพคน ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกัน ทางสังคม ยุทธศาสตร์ที่ ๕ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ ยุทธศาสตร์ที่ ๖ ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ แผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) คือ ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การเสริมสร้างและ พัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์ ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การสร้างความเป็นธรรม ลดความเหลื่อมล้ำในสังคม ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเติบโตที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริต ประพฤติมิชอบ และธรรมาภิบาลในสังคมไทย ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์ ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ยุทธศาสตร์ที่ ๙ การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ และยุทธศาสตร์ที่ ๑๐ ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา แผนพัฒนาการ ท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) มาใช้ประกอบกาจัดทำยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

นอกจากนี้ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ทั้งด้านการท่องเที่ยวและกีฬาที่ได้รับมาจากภาค ส่วนต่างๆ ทั้งบุคลากรภาครัฐที่มีความเชี่ยวชาญทั้งในระดับนโยบายและระดับปฏิบัติการ ภาคเอกชนและ ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวและกีฬา รวมถึงผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวและกีฬา มาใช้ กำหนด ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและกำหนดจุดยืนทาง ยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและกีฬาที่มีประสิทธิภาพ

ในกระบวนการจัดทำยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจำเป็นต้องศึกษาและวิเคราะห์รายละเอียดต่างๆ ข้างต้นอย่างถี่ถ้วน เพื่อให้ เป็นยุทธศาสตร์ที่สามารถรองรับการพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของการท่องเที่ยวและกีฬาของ ประเทศไทยได้อย่างแท้จริง สอดคล้องกับความเป็นไปในตลาดการท่องเที่ยวและกีฬาระดับสากลและ ระดับประเทศ สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล และมีความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์และแนวทางอื่นๆ ที่ได้ กำหนดไว้ เพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและเกิดการประสานงานเป็นความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งด้านบุคลากร สิ่งอำนวยความสะดวก และงบประมาณ ทำให้เกิดเป็นประโยชน์สูงสุด

ในการสนับสนุนการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศอย่างแท้จริง และพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนสามารถแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสากลต่อไป

๑.วิสัยทัศน์ (Vision)

“มุ่งพัฒนาและบูรณาการด้านการท่องเที่ยวและการกีฬา สร้างเสริมความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ”

๒.พันธกิจ (Mission)

๑. จัดทำนโยบายและยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬาที่สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาของประเทศ
๒. กำหนดแนวทางในการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของทุกภาคส่วนอย่างมีประสิทธิภาพ และนำนโยบายและยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติจริงอย่างได้ผล
๓. พัฒนาปัจจัยสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวและกีฬาที่จำเป็น ทั้งในด้านบุคลากร โครงสร้างพื้นฐาน และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ ที่จำเป็นอย่างครบถ้วนและได้มาตรฐาน
๔. พัฒนาระบบเทคโนโลยีและสารสนเทศเพื่อการบริหารและเพื่อการให้บริการ ตลอดจนองค์ความรู้และนวัตกรรมต่างๆ ที่สามารถเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและกีฬา
๕. สร้างให้เกิดการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและกีฬาในรูปแบบบูรณาการร่วมกันกับทุกภาคส่วนที่มีความเกี่ยวข้อง

๓. เป้าหมาย(Goal) ของการดำเนินงานตามประเด็นยุทธศาสตร์

เป้าหมายของยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) เป็นเป้าหมายที่เน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬาในมิติที่สำคัญต่างๆ โดยเป้าหมาย (Goal) ของการดำเนินงานตามประเด็นยุทธศาสตร์ คือ “การพัฒนาและบูรณาการตามมิติราชการ (Function Base) มิติยุทธศาสตร์ (Agenda Base) และมิติพื้นที่ (Area Base)” โดยสามารถแยกออกเป็นเป้าหมายย่อยที่สอดคล้องตามพันธกิจข้างต้น และเป็นรากฐานของการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issues) ของยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ดังนี้

๑. นโยบายและยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬาประสบความสำเร็จในการพัฒนาแหล่ง สินค้า บริการและการอำนวยความสะดวกในตลาดการท่องเที่ยวและกีฬาอย่างมีความสมดุลและยั่งยืน และสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาของประเทศในภาพรวม
๒. การจัดสรรทรัพยากรเพื่อการดำเนินงานของทุกภาคส่วนนั้นเป็นไปอย่างสมดุลและเพียงพอ การกระจายพัฒนานั้นเป็นไปอย่างทั่วถึงในระดับพื้นที่ ทำให้ชุมชนมีความสามารถในการแข่งขันและได้รับโอกาสจากตลาดการท่องเที่ยวและกีฬาอย่างทั่วถึง
๓. บุคลากรและภาคีเครือข่ายทุกภาคส่วนในตลาดการท่องเที่ยวและกีฬามีคุณภาพและสามารถแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนได้รับปัจจัยสนับสนุนและมาตรฐานต่างๆ ที่จำเป็นใน การส่งเสริมให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศประสบความสำเร็จในระดับสากล
๔. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและกีฬาเป็นอุตสาหกรรมที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจได้ ผ่านการพัฒนาเทคโนโลยีและสารสนเทศเพื่อการบริหารและให้บริการ ตลอดจนการพัฒนาองค์ความรู้และสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ๆ อย่างเป็นระบบ

๕. การบริหารและการจัดการการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีการบูรณาการร่วมกันกับทุกระดับและทุกภาคส่วนที่มีความเกี่ยวข้อง และทุกฝ่ายสามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและกีฬาได้อย่างแท้จริง

๔.ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issues)

จากเป้าหมายข้างต้นสามารถจำแนกเป็นประเด็นยุทธศาสตร์ ๖ ประเด็นยุทธศาสตร์ซึ่งถ่ายทอดมาจากแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) และแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) โดยแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์มีตัวชี้วัด และมาตรการและแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาแหล่ง สินค้า บริการ การอำนวยความสะดวกและการสร้างความสมดุลให้กับการท่องเที่ยวไทยผ่านการตลาด

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
๑. ร้อยละความสำเร็จของแผนการดำเนินงานด้านการพัฒนาแหล่ง สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว	ร้อยละ ๘๐ ต่อปี	ร้อยละ ๘๐ ต่อปี	ร้อยละ ๘๐ ต่อปี	ร้อยละ ๘๐ ต่อปี	ร้อยละ ๘๐ ต่อปี
๒. ร้อยละความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว เป้าหมายต่อความปลอดภัย คุณภาพและมาตรฐาน ในแหล่ง สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว	ร้อยละ ๘๐ ต่อปี	ร้อยละ ๘๐ ต่อปี	ร้อยละ ๘๐ ต่อปี	ร้อยละ ๘๐ ต่อปี	ร้อยละ ๘๐ ต่อปี
๓. อัตราการเติบโตของรายได้จากการท่องเที่ยวรวม	ร้อยละ ๘ ต่อปี	ร้อยละ ๘ ต่อปี	ร้อยละ ๘ ต่อปี	ร้อยละ ๘ ต่อปี	ร้อยละ ๘ ต่อปี

มาตรการและแนวทางปฏิบัติ

- พัฒนาแหล่ง สินค้า และบริการด้านการท่องเที่ยวบนฐานของความสมดุลและยั่งยืน โดยการเน้นการยกระดับมาตรฐานของแหล่ง สินค้าและบริการของการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่มีศักยภาพ พร้อมกับการกระจายความเจริญเติบโตไปยังสถานที่ท่องเที่ยวที่มีศักยภาพแหล่งรองเพื่อเป็นการรักษาสมดุลเชิงพื้นที่ พร้อมทั้งสร้างความยั่งยืนของแหล่ง สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวที่อาศัยทรัพยากรด้วยการพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้มีศักยภาพเพื่อรองรับการท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวล
- ส่งเสริมและพัฒนาด้านการอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว โดยการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อรองรับการสนับสนุนภาคการท่องเที่ยวเพิ่มความปลอดภัยและมั่นใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยแก่นักท่องเที่ยวด้วยการปรับปรุง พัฒนา ยกระดับ มาตรการ วิธีการ การดำเนินการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
- ส่งเสริมการกระจายการเดินทางท่องเที่ยวเชิงพื้นที่เวลาและกลุ่มตลาด โดยการใช้ภาพลักษณ์และเอกลักษณ์ความเป็นไทยประสานกับการตลาดในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อกระจายการท่องเที่ยวในมิติเชิงพื้นที่ เวลา ในกลุ่มตลาด การเสริมสร้างภาพลักษณ์ท่องเที่ยวไทยสู่การเป็นแหล่ง

ท่องเที่ยว

ที่มีคุณภาพ การสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่แตกต่างด้วยเอกลักษณ์วิถีไทยการเพิ่มการใช้จ่าย
ของนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพทั้งชาวไทยและต่างชาติ การกระจายการเดินทางท่องเที่ยวเชิงพื้นที่และ
เวลาท่องเที่ยวการกระตุ้นการเดินทางของนักท่องเที่ยวกลุ่มกระแสหลักการสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้า
ทางการท่องเที่ยวและเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันทางการตลาด

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและภาคีเครือข่ายทุกภาคส่วนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
ระดับความสำเร็จในการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรและภาคีเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวตามแผนที่กำหนด	ร้อยละ ๙๐ ต่อปี	ร้อยละ ๙๐ ต่อปี	ร้อยละ ๙๐ ต่อปี	ร้อยละ ๙๐ ต่อปี	ร้อยละ ๙๐ ต่อปี

มาตรการและแนวทางปฏิบัติ

- พัฒนาศักยภาพชุมชน ผู้ประกอบการและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยการเพิ่มศักยภาพ พัฒนา ทักษะ และเสริมสร้างองค์ความรู้แก่ผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ประกอบการ ตลอดจนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อนำไปสู่การสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว โดยศักยภาพนี้ยังหมายความรวมถึงการเป็นเจ้าภาพที่ดี การมีสมรรถนะตามมาตรฐานบุคลากรด้านการท่องเที่ยวระดับภูมิภาคและระดับสากล การสร้างระบบการเรียนรู้และพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ การพัฒนาศักยภาพภาคีเครือข่าย และเสริมสร้างความเข้มแข็งชุมชนและท้องถิ่น และการสร้างภาพลักษณ์และความภาคภูมิใจในอาชีพ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอันจะนำไปสู่ขีดความสามารถในการแข่งขันของตลาดการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่ดีขึ้นได้

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ส่งเสริมและสนับสนุนการออกกำลังกายกีฬาพื้นฐานและกีฬามวลชน

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
๑. ร้อยละของจำนวนประชาชนที่มีการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอ	ร้อยละ ๓๑ ขึ้นไป	ร้อยละ ๓๑ ขึ้นไป	ร้อยละ ๓๑ ขึ้นไป	ร้อยละ ๓๑ ขึ้นไป	ร้อยละ ๓๑ ขึ้นไป

มาตรการและแนวทางปฏิบัติ

- สนับสนุน ส่งเสริมการออกกำลังกาย การเล่นกีฬาพื้นฐานและกีฬามวลชน โดยการส่งเสริมการพัฒนาการออกกำลังกาย กีฬา นันทนาการและวิทยาศาสตร์การกีฬาเพื่อประชาชนโดยทั่วไป ตระหนักถึงการออกกำลังกายและการประกอบกิจกรรมกีฬา การส่งเสริมการพัฒนาอาสาสมัครกีฬาและผู้นำการออกกำลังกายและการเผยแพร่ความรู้เพื่อส่งเสริมการตระหนักด้านการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา และการดูแลสุขภาพให้กับประชาชนอันจะเป็นการกระตุ้นการเล่นกีฬาพื้นฐานและกีฬามวลชน ตลอดจนการจัดทำแนวทางเพื่อสร้างกิจกรรมและสิ่งอำนวยความสะดวกในการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาสำหรับประชาชน คนพิการ ผู้ด้อยโอกาสและผู้สูงอายุซึ่งจะเป็นการส่งเสริมกีฬามวลชนที่สมบูรณ์อย่างแท้จริง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาเป็นเลิศและกีฬาอาชีพ

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
๑. อันดับการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ และอันดับการแข่งขันกีฬาคนพิการนานาชาติ	อันดับที่ ๑ จากการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ ๒๙ (ในกีฬาสากล) และจากการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ ๙	อันดับที่ ๖ จากการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ ๑๘ และจากการแข่งขันกีฬาเอเชียนพาราเกมส์ ครั้งที่ ๓	อันดับที่ ๑ จากการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ ๓๐ (ในกีฬาสากล) และจากการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ ๑๐	อันดับที่ ๗ ของเอเซีย การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ครั้งที่ ๓๒ และอันดับที่ ๕ จากการแข่งขันกีฬาพาราโอลิมปิกเกมส์ครั้งที่ ๑๖	อันดับที่ ๑ จากการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ ๓๑ (ในกีฬาสากล) และจากการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ ๑๑
๒. ร้อยละของสมาคมกีฬาอาชีพสมัครกีฬาอาชีพที่มีระบบบริหารจัดการได้ตามมาตรฐานที่กำหนด	ร้อยละ ๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐
๓. ร้อยละความสำเร็จของการดำเนินงานตามแผนงานการจัดการศึกษา	ร้อยละ ๘๐	ร้อยละ ๘๐	ร้อยละ ๘๐	ร้อยละ ๘๐	ร้อยละ ๘๐

มาตรการและแนวทางปฏิบัติ

- พัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศทุกมิติอย่างเป็นระบบ โดยการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนา กีฬาจังหวัด (Sport Hero) การส่งเสริมและอุดหนุนการพัฒนา การเตรียมความพร้อม การส่งและ จัดการการแข่งขันกีฬาสำหรับคนพิการ และการปรับปรุงระบบพัฒนานักกีฬาดังแต่เยาว์วัยเริ่มตั้งแต่ ระบบการเสาะหานักกีฬา การพัฒนาศักยภาพนักกีฬา การจัดทำเส้นทางการพัฒนานักกีฬา การ ส่งเสริมโอกาสการแข่งขันกีฬาทุกระดับและการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการ พัฒนากีฬาในระดับต่างๆ และการสร้างความภาคภูมิใจของบุคลากรการกีฬาระดับต่างๆ เพื่อการ พัฒนาองค์กรกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในทุกมิติ
- พัฒนากีฬาเพื่อสู่ความสำเร็จในระดับอาชีพอย่างเป็นระบบครบวงจร โดยเริ่มตั้งแต่การพัฒนา หลักสูตรและบุคลากรการกีฬาภายในประเทศให้มีความเข้มแข็ง ตลอดจนการส่งเสริมและสนับสนุน การพัฒนากีฬาอาชีพให้เป็นที่ยอมรับและได้รับการยอมรับเพื่อให้เกิดความตระหนักถึงอาชีพนักกีฬา และการส่งเสริมความสำเร็จและเชิดชูเกียรติบุคลากรการกีฬาในทุกระดับให้ทุกภาคส่วนเล็งเห็นถึง

ผลตอบแทนและเกียรติยศในฐานะนักกีฬาและบุคลากรกีฬาที่สำคัญ นอกจากนี้การพัฒนากีฬาสู่ความสำเร็จในระดับอาชีพนั้นยังรวมถึงการยกระดับมาตรฐานการแข่งขันและการบริหารจัดการกีฬาอาชีพสู่มาตรฐานสากลอันจะเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จอย่างครบวงจรของวงการกีฬาไทยในภาพรวมด้วย

๓. **พัฒนาการศึกษาให้มีมาตรฐาน** โดยเริ่มจากการจัดการศึกษาและส่งเสริมการวิจัยด้านการศึกษาขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษาไปสู่การปรับเปลี่ยนสถานะของสถาบันการพลศึกษาไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ นอกจากนี้ยังจะหมายความรวมถึงการให้บริการด้านวิชาการและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของประเทศและการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในภาพรวมสู่ความเป็นเลิศด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาและการเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจด้วยองค์ความรู้และนวัตกรรม

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
๑. ร้อยละการดำเนินงานตามแผนงาน	ร้อยละ ๘๐	ร้อยละ ๘๐	ร้อยละ ๘๐	ร้อยละ ๘๐	ร้อยละ ๘๐
๒. จำนวนงานวิจัยและองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์การกีฬาที่จัดทำแล้วเสร็จ	อย่างน้อย ๖ เรื่อง	อย่างน้อย ๖ เรื่อง	อย่างน้อย ๖ เรื่อง	อย่างน้อย ๖ เรื่อง	อย่างน้อย ๖ เรื่อง

มาตรการและแนวทางปฏิบัติ

๑. **พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการเติบโตของอุตสาหกรรมกีฬาและการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ** โดยการส่งเสริมการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาและสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงกีฬาซึ่งถือเป็นแนวทางการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งของประเทศไทยที่มีศักยภาพและสอดคล้องกับแนวโน้มระดับสากล ตลอดจนการจัดทำฐานข้อมูลสำหรับอุตสาหกรรมกีฬา อาทิ การพัฒนาระบบ Sport Intelligence Center (SIC) และการทำการศึกษาและพัฒนาเมืองกีฬาต้นแบบเพื่อให้เมืองอื่นๆ นำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาและการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการในพื้นที่ของตนด้วย
๒. **รวบรวม จัดการ พัฒนาองค์ความรู้นวัตกรรมทางการกีฬาอย่างเป็นระบบ** โดยการสร้างเครือข่ายและจัดทำฐานข้อมูลกลางสำหรับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาและพัฒนาศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาอย่างครบวงจรเพื่อนำไปสู่การสร้างสรรคนวัตกรรมทางการกีฬา และการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่องค์ความรู้ นวัตกรรมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาที่เป็นประโยชน์ให้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วนเพื่อให้ทุกฝ่ายสามารถนำองค์ความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์อันจะนำไปสู่ประโยชน์ของวงการกีฬาของประเทศทั้งระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การบูรณาการการบริหาร การจัดการการท่องเที่ยวและกีฬาทุกระดับให้มีประสิทธิภาพ

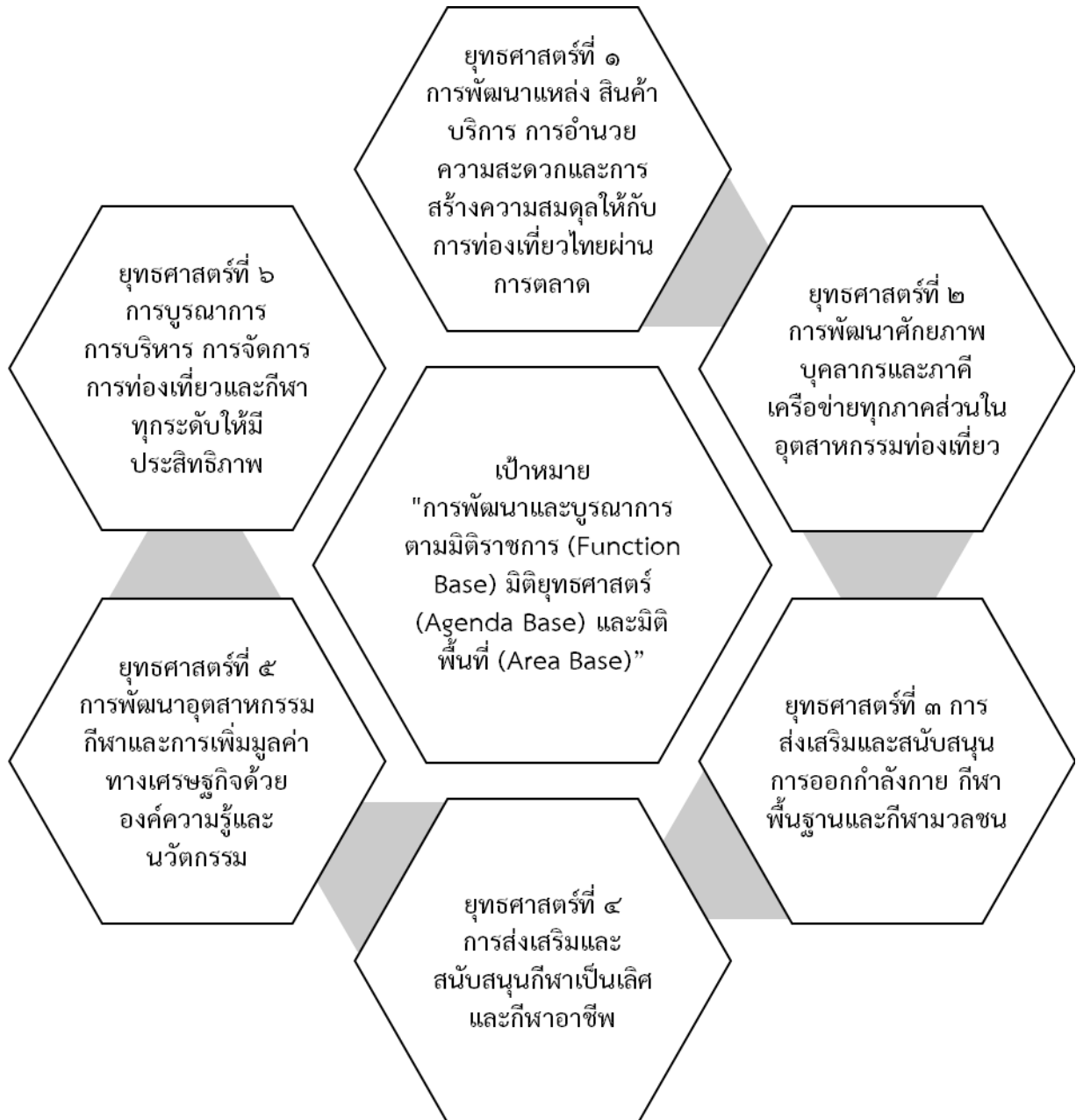
ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
๑. ร้อยละความสำเร็จของโครงการตามแผนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดและจังหวัดด้านการท่องเที่ยว	ร้อยละ ๙๕	ร้อยละ ๙๕	ร้อยละ ๙๕	ร้อยละ ๙๕	ร้อยละ ๙๕
๒. ร้อยละความสำเร็จของโครงการตามแผนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดและจังหวัดด้านการกีฬาและนันทนาการ	ร้อยละ ๙๕	ร้อยละ ๙๕	ร้อยละ ๙๕	ร้อยละ ๙๕	ร้อยละ ๙๕

มาตรการและแนวทางปฏิบัติ

- ส่งเสริม พัฒนาปรับปรุงปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวทั้งระบบ โดยการกำหนดมาตรการและแผนงานที่มีส่วนผลักดันและขับเคลื่อนการดำเนินงานและประเมินผลการพัฒนาตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติภายใต้คณะกรรมการท่องเที่ยวชาติ การแก้ไขข้อบกพร่องและเพิ่มประสิทธิภาพด้านการจัดการท่องเที่ยว ติดตาม ประเมินและปรับปรุงผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องตลอดจนการพัฒนา ปรับปรุง แก้ไขกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติทุกระยะ ๕ ปีด้วย
- ส่งเสริม พัฒนา ปรับปรุง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกีฬาทั้งระบบ โดยการกำหนดมาตรการและแผนงานที่มีส่วนผลักดันและขับเคลื่อนการดำเนินงานและประเมินผลการพัฒนาตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติภายใต้คณะกรรมการกีฬาชาติ การพัฒนาระบบฐานข้อมูลกลางด้านการออกกำลังกายและการกีฬา อาทิ แผนงานพัฒนาฐานข้อมูลด้านการออกกำลังกาย กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา การพัฒนาการจดทะเบียนนักกีฬา บุคลากรทางกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ตลอดจนการจัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติทุกระยะ ๕ ปี และการส่งเสริมและพัฒนาการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาในระดับท้องถิ่นให้แพร่หลายและทั่วถึง

แผนภาพเป้าหมายและประเด็นยุทธศาสตร์ของยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔
(พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

แผนภาพมาตรการและแนวทางปฏิบัติของประเด็นยุทธศาสตร์ในยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐ -
๒๕๖๔)

มาตรการและแนวทางปฏิบัติของยุทธศาสตร์ที่ ๑

- พัฒนาแหล่ง สินค้า และบริการด้านการท่องเที่ยวบนฐานของความสมดุลและยั่งยืน
- ส่งเสริมและพัฒนาด้านการอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
- ส่งเสริมการกระจายการเดินทางท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ เวลา และกลุ่มตลาด

มาตรการและแนวทางปฏิบัติของยุทธศาสตร์ที่ ๒

- พัฒนาศักยภาพ ชุมชน ผู้ประกอบการและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน

มาตรการและแนวทางปฏิบัติของยุทธศาสตร์ที่ ๓

- สนับสนุน ส่งเสริมการออกกำลังกาย การเล่นกีฬาพื้นฐานและกีฬามวลชน

มาตรการและแนวทางปฏิบัติของยุทธศาสตร์ที่ ๔

- การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศทุกมิติอย่างเป็นระบบ
- พัฒนากีฬาเพื่อสู่ความสำเร็จในระดับอาชีพอย่างเป็นระบบครบวงจร
- พัฒนาการศึกษามีมาตรฐาน

มาตรการและแนวทางปฏิบัติของยุทธศาสตร์ที่ ๕

- พัฒนา ส่งเสริม สนับสนุนการเติบโตของอุตสาหกรรมกีฬาและการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ
- รวบรวม จัดการ พัฒนาองค์ความรู้นวัตกรรมทางการกีฬาอย่างเป็นระบบ

มาตรการและแนวทางปฏิบัติของยุทธศาสตร์ที่ ๖

- ส่งเสริม พัฒนา ปรับปรุง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการบริหารจัดการท่องเที่ยวทั้งระบบ
- ส่งเสริม พัฒนา ปรับปรุง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการบริหารจัดการกีฬาทั้งระบบ

๕. แผนปฏิบัติการกลไกในการขับเคลื่อนและแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ/การติดตามและประเมินผล

ในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ นั้น ทุกส่วนราชการที่มีความเกี่ยวข้องจะต้องมีการทบทวนบทบาทและหน้าที่ของตนเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตลอดจนประสานงานระหว่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ การดำเนินการต่างๆ จะต้องยึดหลักธรรมาภิบาลให้มีความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้เพื่อให้สอดคล้องกับการยกระดับให้ส่วนราชการภายใต้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาให้มีลักษณะอันพึงประสงค์ตามโมเดลไทยแลนด์ ๔.๐ โดยจะต้องยึดความเป็นส่วนราชการ ๔.๐ ซึ่งมีความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน เน้นการให้บริการประชาชนและการดำเนินการโดยให้ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วม มีการส่งเสริมหรือพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและกีฬาอย่างมีองค์ความรู้และอาศัยนวัตกรรมมีการปรับปรุงข้อมูลด้านต่างๆ เกี่ยวกับเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬาให้ทันสมัยและเท่าทันต่อสถานการณ์และแนวโน้มต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป ตลอดจนการติดตามและประเมินผลให้เห็นความก้าวหน้าของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์อย่างเป็นระบบ เพื่อที่จะทำให้ทราบถึงความคืบหน้า ปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นเพื่อที่จะทำให้แก้ไขหรือเพิ่มเติมแนวทางปฏิบัติได้อย่างทันท่วงที

แนวทางในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติและการติดตามประเมินผลมีดังต่อไปนี้

๑. การเพิ่มความเข้มแข็งให้กับการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนโดยการจัดการของเขตพัฒนาการท่องเที่ยว ในการดำเนินการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ในแต่ละประเด็นควรเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้เสียทุกภาคส่วนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดและตัดสินใจเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและความพึงพอใจต่อทุกฝ่าย เครือข่ายเหล่านี้ได้แก่ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ชุมชนท้องถิ่น รวมถึงสถาบันด้านการศึกษาหรือหน่วยงานอื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและกีฬาทั้งในเชิงภารกิจและพื้นที่ หลักการมีส่วนร่วมดังกล่าวนี้จะต้องควบคู่ไปกับการดำเนินการกิจอย่างอาศัยองค์ความรู้เพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวและกีฬาไปในทิศทางที่เหมาะสมและให้เกิดความยั่งยืนอีกด้วย

การดำเนินการของภาครัฐควรจะใช้เครือข่ายหรือหน่วยงานที่มีอยู่เป็นกลไกในการดำเนินการให้เกิดการมีส่วนร่วมข้างต้น เช่น กลไกเขตพัฒนาการท่องเที่ยว ๘ เขต สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดหรืออำเภอ เป็นต้น เพื่อให้การปฏิบัติภารกิจขับเคลื่อนยุทธศาสตร์นั้นมีความเชื่อมโยงกับมิติเชิงภารกิจ มิติเชิงพื้นที่หรือบริบทและลักษณะของการดำเนินการในแต่ละพื้นที่ การใช้กลไกเหล่านี้จะทำให้เกิดเครือข่ายภาคประชาชนที่เข้มแข็งและพร้อมที่จะร่วมการขับเคลื่อนในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒. การสร้างองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวและกีฬา

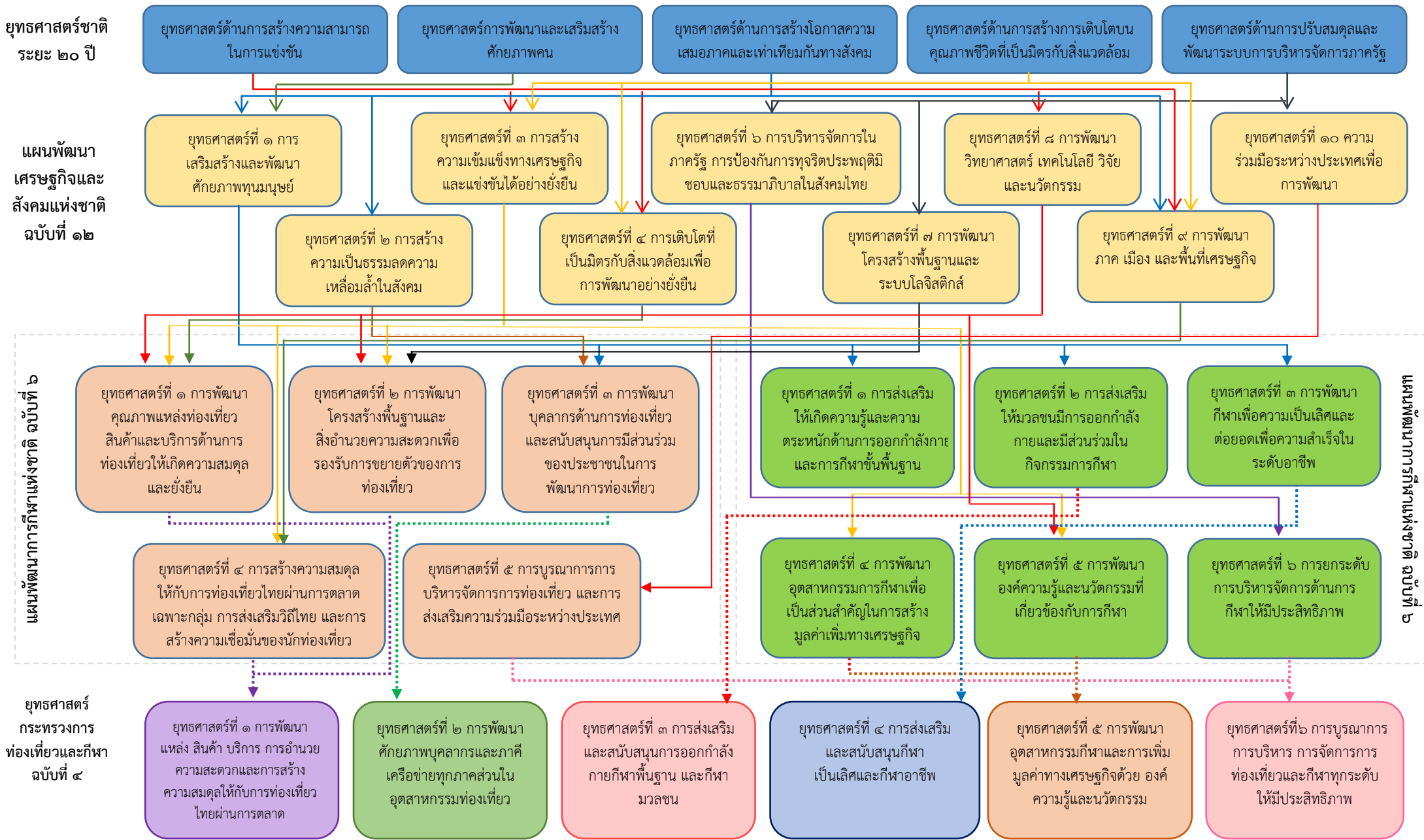
ในการดำเนินการขับเคลื่อนประเด็นยุทธศาสตร์ในแต่ละประเด็นให้เกิดประสิทธิภาพและสอดคล้องกับบริบทต่างๆ จำเป็นที่จะต้องอาศัยองค์ความรู้ในการพัฒนา องค์ความรู้เหล่านั้นมีในหลากหลายประเด็น เช่น องค์ความรู้ด้านการบริหารจัดการ องค์ความรู้ด้านการตลาดและเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา องค์ความรู้ในการจัดสรรทรัพยากรต่างๆ รวมถึงการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวและกีฬา องค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา เป็นต้น องค์ความรู้ต่างๆ เหล่านี้จะเป็นส่วนช่วยในการสนับสนุนให้การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองต่อสถานการณ์ต่างๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอได้อย่างเหมาะสมและทันท่วงที นอกจากนี้องค์ความรู้เหล่านี้ควรที่จะมีการแบ่งปันและให้เข้าถึงได้ง่ายต่อภาคส่วนที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพราะจะส่งเสริมให้การดำเนินการในแต่ละพื้นที่เป็นไปอย่างอาศัยองค์ความรู้และสามารถสร้างนวัตกรรมเป็นตัวขับเคลื่อนต่อไปได้อีกด้วย

๓. ระบบการติดตามประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ

ประเด็นสำคัญที่สุดประการหนึ่งในการดำเนินการใดๆ ก็ตามคือการพิจารณาว่าการดำเนินการนั้นบรรลุเป้าหมายหรือไม่ การติดตามประเมินผลจึงเป็นส่วนที่จะชี้ให้เห็นว่าการดำเนินการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์นั้นประสบผลสำเร็จหรือไม่เพียงใด ระบบการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องเป็นไปอย่างโปร่งใสและสามารถแสดงให้เห็นดัชนีชี้วัดผลสำเร็จได้อย่างชัดเจนทั้งในภาพรวมและในระดับย่อย การดำเนินการติดตามประเมินผลควรมีผู้ที่รับผิดชอบโดยเฉพาะโดยควรที่จะมอบหมายคณะทำงานหรือคณะบุคคลที่มีอยู่แล้วหรือแต่งตั้งคณะทำงานหรือคณะกรรมการขึ้นมาใหม่เพื่อทำหน้าที่ติดตามประเมินผลโดยประกอบด้วยบุคลากรจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องภายในกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้แก่ สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมการท่องเที่ยว กรมพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การกีฬาแห่งประเทศไทย และกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว

ระบบการติดตามประเมินผลควรออกแบบให้ครอบคลุมโครงการต่างๆ และติดตามผลเป็นประจำทุกเดือนหรือตามความเหมาะสมในการเร่งรัดงาน โดยในการติดตามผลนั้นจะต้องพิจารณาว่าการปฏิบัติงานนั้นได้ทำอยู่ในกำหนดระยะเวลาที่กำหนดไว้หรือไม่ โครงการได้รับทรัพยากรในการสนับสนุนเพียงพอหรือไม่ และผลการดำเนินโครงการนั้นเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ เพียงใด หากในการติดตามผลดังกล่าวพบอุปสรรคหรือปัญหาใดๆ ที่อาจจะทำให้การดำเนินโครงการไม่ประสบผลสำเร็จหรือไม่เป็นไปตามเป้าหมายหรือมีความล่าช้าก็ควรมีการประสานงานหรือให้ความช่วยเหลืออย่างทันท่วงทีเพื่อให้ผลการดำเนินงานเข้าใกล้เป้าหมายที่ตั้งไว้มากที่สุด นอกจากนี้การติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่องจะทำให้เกิดการปรับปรุงแผนประจำปีเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายและสถานการณ์ด้านการท่องเที่ยวและกีฬาที่เปลี่ยนแปลงไปได้อีกด้วย

๖. ภาพแสดงความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

ภาคผนวก

ตาราง ประเด็นยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด มาตรการและแนวทางปฏิบัติ และแผนปฏิบัติการยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ ๔ (พ.ศ.๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	มาตรการและแนวทางปฏิบัติ	แผนปฏิบัติ (แผนงาน/โครงการ/กิจกรรม)	ปีและงบประมาณ (ล้านบาท)						หน่วยงาน รับผิดชอบ	
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	รวม		
๑. การพัฒนาแหล่ง สินค้า บริการ การ อำนวยความสะดวก และการสร้างความ สมดุลให้การ ท่องเที่ยวไทยผ่าน การตลาด	๑.๑ ร้อยละความสำเร็จ ของแผนการ ดำเนินงานด้านการ พัฒนาแหล่ง สินค้า และบริการด้านการ ท่องเที่ยว	๑.๑ พัฒนาแหล่ง สินค้า และบริการด้าน การท่องเที่ยวบน ฐานของความ สมดุลและยั่งยืน	๑.๑ แผนงานส่งเสริม พัฒนา ศึกษา ขีดความสามารถ การท่องเที่ยวที่ มีศักยภาพเพื่อสร้างสมดุลและ ยั่งยืนแก่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว อาทิ การท่องเที่ยวโดยชุมชน ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ทะเล ชายหาด ทางน้ำ เรือสำราญ	๓๕.๐	๕๖.๔	๕๒.๙	๖๐.๔	๕๗.๙	๒๖๒.๖	สป.กก./ กรมการท่องเที่ยว	
			๑.๒ แผนงานพัฒนาและฟื้นฟูแหล่ง ท่องเที่ยวให้มีศักยภาพเพื่อ รองรับการท่องเที่ยวเพื่อคนทั้ง มวล	๘๕.๐	๙๓.๕	๑๐๒.๘	๑๑๐.๐	๑๒๑.๐	๕๑๒.๓		กรมการท่องเที่ยว
			๑.๓ การส่งเสริมและสนับสนุนการ ลงทุนการถ่ายทำภาพยนตร์ ต่างประเทศในประเทศไทย	๑๖๕.๘	๒๐๐.๐	๒๕๐.๐	๓๐๐.๐	๓๕๐.๐	๑๒๖๕.๘		
			๑.๔ แผนงานพัฒนาและส่งเสริมสินค้า และบริการด้านการท่องเที่ยวให้มี คุณภาพได้มาตรฐาน	๑๒๑.๕	๑๓๐.๐	๑๔๓.๐	๑๕๖.๓	๑๗๐.๐	๗๒๐.๘		

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	มาตรการและแนวทางปฏิบัติ	แผนปฏิบัติ (แผนงาน/โครงการ/กิจกรรม)	ปีและงบประมาณ (ล้านบาท)						หน่วยงาน รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	รวม	
๑. (ต่อ)	๑.๒ ร้อยละความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเป้าหมายต่อความปลอดภัย คุณภาพ และมาตรฐานในแหล่ง สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว	๑.๒ ส่งเสริมและพัฒนาด้านการอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว	๑.๕ แผนงานส่งเสริมและสนับสนุนการอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว	๒๔.๕	๒๗.๐	๒๙.๗	๓๒.๖	๓๕.๐	๑๔๘.๘	กรมการท่องเที่ยว
			๑.๖ การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อรองรับการสนับสนุนภาคการท่องเที่ยว	๒๖.๗	๓๐.๐	๓๓.๐	๓๖.๓	๔๐.๐	๑๖๖.๐	
			๑.๗ แผนงานประชาสัมพันธ์ด้านความปลอดภัยและเตือนภัยให้นักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ	๑๐.๐	๑๑.๐	๑๒.๐	๑๓.๐	๑๔.๐	๖๐.๐	สป.กก.
			๑.๘ แผนงานสร้างความเชื่อมั่นให้นักท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยและเตรียมความพร้อมในการรักษาความปลอดภัยพร้อมรับมือกับสถานการณ์รุนแรง	๖๕.๐	๓๔.๐	๓๖.๐	๓๙.๐	๔๑.๕	๒๑๕.๕	กรมการท่องเที่ยว/ บก.ทท.
			๑.๙ แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพการบริการ ดูแลรักษาความปลอดภัยและให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว	๑๕๐.๓	๖๒.๐	๖๒.๐	๖๒.๐	๖๒.๐	๓๙๘.๓	บก.ทท.
			๑.๑๐ แผนงานเพิ่มสถานที่ การรองผู้ดูแลช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว	๒๕๐.๐	-	-	-	-	๒๕๐.๐	

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	มาตรการและ แนวทางปฏิบัติ	แผนปฏิบัติ (แผนงาน/โครงการ/กิจกรรม)	ปีและงบประมาณ (ล้านบาท)						หน่วยงาน รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	รวม	
๑. (ต่อ)	๑.๓ อัตราการเติบโต ของรายได้จากการ ท่องเที่ยวรวม	๑.๓ ส่งเสริมการกระจาย การเดินทาง ท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ เวลาและกลุ่มตลาด	๑.๑๑ โครงการเสริมสร้างภาพลักษณ์ ท่องเที่ยวไทยสู่ความเป็นแหล่ง ท่องเที่ยวคุณภาพและมีคุณค่า เชิงประสบการณ์ที่แตกต่างด้วย เอกลักษณ์วิถีไทย	๑,๒๖๒.๐	๑,๒๒๗.๐	๑,๕๙๑.๐	๑,๖๒๑.๐	๑,๖๘๖.๐	๗,๓๘๗.๐	ททท.
			๑.๑๒ โครงการเพิ่มค่าใช้จ่ายของ นักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพทั้งชาว ไทยและชาวต่างประเทศ	๑,๗๒๕.๐	๑,๙๑๒.๐	๒,๔๗๙.๐	๒,๕๒๖.๐	๒,๖๒๖.๐	๑๑,๒๖๘.๐	
			๑.๑๓ โครงการส่งเสริมการกระจาย พื้นที่และเวลาท่องเที่ยว	๔๖๐.๐	๕๙๙.๐	๗๗๗.๐	๗๙๒.๐	๘๒๓.๐	๓,๔๕๑.๐	
			๑.๑๔ โครงการกระตุ้นการเดินทางของ นักท่องเที่ยวคนไทยกลุ่มกระแส หลัก	๗๒๐.๐	๗๒๐.๐	๙๓๔.๐	๙๕๒.๐	๙๘๙.๐	๔,๓๑๕.๐	
			๑.๑๕ โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยว ชุมชนและขยายโอกาสในการ เดินทางท่องเที่ยวแก่คนไทย	๑๘๗.๐	๑๘๐.๐	๒๓๓.๐	๒๓๘.๐	๒๔๗.๐	๑,๐๘๕.๐	
			๑.๑๖ โครงการส่งเสริมการสร้าง มูลค่าเพิ่มสินค้าทางการท่องเที่ยว และเพิ่มขีดความสามารถทางการ แข่งขันทางการตลาด	๙๐๘.๐	๙๒๘.๐	๑,๒๐๓.๐	๑,๒๒๖.๐	๑,๒๗๔.๐	๕,๕๓๙.๐	

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	มาตรการและ แนวทางปฏิบัติ	แผนปฏิบัติ (แผนงาน/โครงการ/กิจกรรม)	ปีและงบประมาณ (ล้านบาท)						หน่วยงาน รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	รวม	
๒. การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและภาคีเครือข่ายทุกภาคส่วนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> ระดับความสำเร็จในการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรและภาคีเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวตามแผนที่กำหนด 	<ul style="list-style-type: none"> พัฒนาศักยภาพชุมชนผู้ประกอบการและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน 	๒.๑ แผนงานเพิ่มศักยภาพ พัฒนาทักษะ เสริมสร้างองค์ความรู้ แก่ผู้ประกอบการ บุคลากรด้านการท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว	๖๑.๔	๖๕.๐	๗๐.๐	๘๐.๐	๙๐.๐	๓๖๖.๔	สป.กก./กรมการท่องเที่ยว
			๒.๒ ส่งเสริมการเป็นเจ้าบ้านที่ดีให้แก่บุคลากรด้านการท่องเที่ยว และภาคประชาชน	๘.๕	๑๐.๐	๑๒.๕	๑๕.๐	๑๗.๕	๖๓.๕	กรมการท่องเที่ยว
			๒.๓ ส่งเสริมให้บุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีสมรรถนะตามมาตรฐานบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอาเซียน และมาตรฐานสากล	-	๒๕.๐	๔๖.๕	๕๑.๐	๕๗.๐	๑๗๙.๕	สป.กก./กรมการท่องเที่ยว
			๒.๔ แผนงานการสร้างและพัฒนาระบบการเรียนรู้และพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ	-	-	๒.๐	๓.๐	๔.๐	๙.๐	สป.กก.
			๒.๕ โครงการพัฒนาศักยภาพภาคีเครือข่ายและเสริมสร้างความเข้มแข็งชุมชนและท้องถิ่น อาทิ แผนงาน Amazing Thai Host (ATH)	๑๐.๐	๓๗.๐	๙๐.๐	๙๔.๐	๙๙.๐	๓๓๐.๐	
			๒.๖ แผนงานสร้างภาพลักษณ์และความภาคภูมิใจในอาชีพ							

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	มาตรการและแนวทางปฏิบัติ	ปีและงบประมาณ (ล้านบาท)						หน่วยงานรับผิดชอบ	
			ปีและงบประมาณ (ล้านบาท)							
			๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	รวม		
๓. ส่งเสริมและสนับสนุนการออกกำลังกายกำลังกาย กีฬาพื้นฐาน และกีฬามวลชน	• ร้อยละของจำนวนประชาชนที่มีการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอ	• สนับสนุน ส่งเสริมการออกกำลังกาย การเล่นกีฬาพื้นฐาน และกีฬามวลชน	๓.๑ แผนงานส่งเสริมการออกกำลังกาย กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา	๓๘๘.๐	๔๐๑.๐	๔๑๐.๐	๔๗๐.๐	๑,๐๓๕.๐	๓,๗๐๔.๐	กรมพลศึกษา
			๓.๒ แผนงานส่งเสริมพัฒนาอาสาสมัครกีฬาและผู้นำการออกกำลังกาย	๒๓๕.๐	๒๒๐.๐	๖๔๙.๐	๘๒๙.๐	๑,๐๑๒.๐	๒,๙๔๕.๐	
			๓.๓ แผนงานเผยแพร่ความรู้ เพื่อเพิ่มการตระหนักรู้ด้านการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา และการดูแลสุขภาพให้กับประชาชน	๗.๙	๗.๐	๔๑.๑	๔๕.๒	๔๙.๗	๑๕๐.๙	
			๓.๔ แผนงานจัดทำแนวทางสร้างกิจกรรมและสิ่งอำนวยความสะดวกในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาสำหรับประชาชน คนพิการ ผู้ด้อยโอกาสและผู้สูงอายุ	๔๓๗.๐	๗๗๕.๐	๔๙๕.๐	๕๑๓.๑	๕๓๓.๕	๑,๙๗๘.๖	
๔. ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาเป็นเลิศและกีฬาอาชีพ	๔.๑ อันดับการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ และอันดับการแข่งขันกีฬาคนพิการนานาชาติ	๔.๑ พัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศทุกมิติอย่างเป็นระบบ	๔.๑ โครงการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนา กีฬาจังหวัด (Sport Hero)	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๕๐๐.๐	การกีฬาแห่งประเทศไทย
			๔.๒ มาตรการส่งเสริม อุดหนุน การพัฒนา การเตรียมความพร้อม การส่งและจัดการแข่งขันกีฬาสำหรับคนพิการ	๗๘.๐	๗๖.๐	๑๗๖.๐	๑๒๖.๐	๑๒๖.๐	๕๘๒.๐	
			๔.๓ แผนงานปรับปรุงระบบพัฒนา นักกีฬาดั้งเดิมเยาว์วัยการจัดทำเส้นทางการพัฒนานักกีฬาและ การพัฒนาองค์กรกีฬาเพื่อความ	๑๕๒.๕	๑๕๒.๕	๑๕๒.๕	๑๕๒.๕	๑๕๒.๕	๗๖๒.๕	

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	มาตรการและ แนวทางปฏิบัติ	เป็นเลิศ							หน่วยงาน รับผิดชอบ
			แผนปฏิบัติ (แผนงาน/โครงการ/กิจกรรม)	ปีและงบประมาณ (ล้านบาท)						
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	รวม	
๔. (ต่อ)	๔.๒ ร้อยละของสมาคม กีฬาอาชีพ สโมสร กีฬาอาชีพที่มีระบบ บริหารจัดการได้ตาม มาตรฐานที่กำหนด	๔.๒ พัฒนากีฬาเพื่อสู่ ความสำเร็จใน ระดับอาชีพอย่าง เป็นระบบครบ วงจร	๔.๔ โครงการพัฒนาหลักสูตรและ บุคลากรการกีฬาในประเทศ	๑๒๘.๐	๑๘๐.๐	๒๑๗.๘	๒๕๑.๒	๒๘๖.๗	๑๐๖๓.๗	การกีฬาแห่งประเทศไทย/ กรมพลศึกษา
			๔.๕ โครงการส่งเสริมและสนับสนุน การพัฒนากีฬาอาชีพให้เป็นที่ นิยมและได้รับการยอมรับ	๒๐.๐	๒๐.๐	๒๐.๐	๒๐.๐	๒๐.๐	๑๐๐.๐	การกีฬาแห่งประเทศไทย
			๔.๖ โครงการส่งเสริมความสำเร็จและ เชิดชูเกียรติบุคลากรการกีฬาทุก ระดับ	๗.๐	๗.๐	๗.๐	๗.๐	๗.๐	๓๕.๐	
			๔.๗ แผนงานยกระดับมาตรฐานการ แข่งขันและการบริหารจัดการ กีฬาวินวินสู่มาตรฐานสากล	๒๓๐.๐	๒๓๐.๐	๒๓๐.๐	๒๓๐.๐	๒๓๐.๐	๑,๑๕๐.๐	
	๔.๓ ร้อยละความสำเร็จ ของการดำเนินงาน ตามแผนงานการจัด การศึกษา	๔.๓ พัฒนาการศึกษามี มาตรฐาน	๔.๘ โครงการปรับเปลี่ยนสถานะจาก สถาบันการพลศึกษาสู่การเป็น มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ	๗๕.๐	๗๐.๐	๖๕.๐	๖๐.๐	๕๐.๐	๓๒๐.๐	สถาบัน การพลศึกษา
			๔.๙ โครงการจัดการศึกษาและ ส่งเสริมการวิจัยด้านการศึกษา ขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษา	๔,๐๐๐.๐	๔,๔๐๐.๐	๔,๘๔๐.๐	๕,๓๒๔.๐	๕,๘๕๖.๐	๒๔,๔๒๐.๐	
			๔.๑๐ โครงการบริการวิชาการและ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	๑๐.๐	๑๐.๐	๑๐.๐	๑๐.๐	๑๐.๐	๕๐.๐	
			๔.๑๑ โครงการพัฒนากีฬาสู่ความเป็น เลิศ	๑๐๐.๐	๑๑๐.๐	๑๒๑.๐	๑๓๓.๐	๑๔๗.๐	๖๑๑.๐	

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	มาตรการและ แนวทางปฏิบัติ	แผนปฏิบัติ (แผนงาน/โครงการ/กิจกรรม)	ปีและงบประมาณ (ล้านบาท)						หน่วยงาน รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	รวม	
๕. การพัฒนา อุตสาหกรรมกีฬา และการเพิ่มมูลค่า ทางเศรษฐกิจด้วย องค์ความรู้และ นวัตกรรม	๕.๑ ร้อยละการ ดำเนินงานตาม แผนงาน	๕.๑ พัฒนา ส่งเสริม สนับสนุนการ เติบโตของ อุตสาหกรรมกีฬา และการกีฬาเพื่อ การท่องเที่ยวและ นันทนาการ	๕.๑ การส่งเสริมการจัดกิจกรรมการ ท่องเที่ยวเชิงกีฬาและสร้าง รายได้จากการท่องเที่ยวเชิงกีฬา	๔๖.๐	๖๘.๒	๖๘.๒	๖๘.๒	๖๘.๒	๓๑๘.๘	สป.กก./การกีฬา แห่งประเทศไทย
			๕.๒ โครงการจัดทำฐานข้อมูลสำหรับ อุตสาหกรรมการกีฬาอาทิ การ พัฒนาระบบSportIntelligence Center (SIC)	-	-	-	๑๐.๐	๑๐.๐	๒๐.๐	สป.กก.
			๕.๓ แผนงานศึกษาและพัฒนาเมือง กีฬาด้านแบบ	-	-	๖.๐	-	-	๖.๐	
	๕.๒ จำนวนงานวิจัย และองค์ความรู้ทาง วิทยาศาสตร์การ กีฬาที่จัดทำแล้ว เสร็จ	๕.๒ รวบรวม จัดการ พัฒนาองค์ความรู้ นวัตกรรมทางการ กีฬาอย่างเป็น ระบบ	๕.๔ โครงการสร้างเครือข่ายและจัดทำ ฐานข้อมูลกลางสำหรับ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการ กีฬา และพัฒนาศูนย์ วิทยาศาสตร์การกีฬาอย่างครบ วงจร	๕.๔	๒๑.๒	๕๐.๐	๕๖.๐	๖๒.๐	๑๙๔.๖	สป.กก./การกีฬา แห่งประเทศไทย/ กรมพลศึกษา/ สถาบันการพลศึกษา
			๕.๕ แผนงานประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ องค์ความรู้ นวัตกรรมด้าน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการ กีฬาที่เป็นประโยชน์ให้กับผู้ที่มี ส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วน	๑๐.๕	๑๐.๕	๑๐.๕	๑๐.๕	๑๐.๕	๕๒.๕	สป.กก./การกีฬา แห่งประเทศไทย/ สถาบันการพลศึกษา

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	มาตรการและ แนวทางปฏิบัติ	แผนปฏิบัติ (แผนงาน/โครงการ/กิจกรรม)	ปีและงบประมาณ (ล้านบาท)						หน่วยงาน รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	รวม	
๖. การบูรณาการการบริหาร การจัดการ การท่องเที่ยวและ กีฬาทุกระดับให้มี ประสิทธิภาพ	๖.๑ ร้อยละความสำเร็จ ของโครงการตาม แผนยุทธศาสตร์ ของกลุ่มจังหวัด และจังหวัดด้าน การท่องเที่ยว	๖.๑ ส่งเสริม พัฒนา ปรับปรุง ปัจจัยที่มี ผลต่อ ประสิทธิภาพของ การบริหารการ จัดการท่องเที่ยวทั้ง ระบบ	๖.๑ มาตรการขับเคลื่อนและ ประเมินผลการพัฒนาตาม แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ภายใต้คณะกรรมการท่องเที่ยว ชาติ	๒๐.๐	๒๒.๐	๒๕.๐	๒๘.๐	๓๑.๐	๑๒๖.๐	สป.กก.
			๖.๒ โครงการพัฒนา ปรับปรุง แก้ไข กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการ ท่องเที่ยว	๑๐.๐	๑๐.๐	๑๐.๐	๑๐.๐	๑๐.๐	๕๐.๐	สป.กก./ กรมการท่องเที่ยว
			๖.๓ แผนงานการจัดทำแผนพัฒนา การท่องเที่ยวแห่งชาติทุกระดับ ๕ ปี	-	-	-	-	๓๐.๐	๓๐.๐	สป.กก.
	๖.๒ ร้อยละความสำเร็จ ของโครงการตาม แผนยุทธศาสตร์ ของกลุ่มจังหวัด และจังหวัดด้าน การกีฬาและ นันทนาการ	๖.๒ ส่งเสริม พัฒนา ปรับปรุง ปัจจัยที่มี ผลต่อ ประสิทธิภาพของ การบริหารการ จัดการกีฬาทั้ง ระบบ	๖.๔ มาตรการขับเคลื่อนและ ประเมินผลแผนพัฒนาการกีฬา ชาติภายใต้คณะกรรมการกีฬา ชาติ	-	-	-	-	๑๐๐	๑๐๐.๐	

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	มาตรการและ แนวทางปฏิบัติ	แผนปฏิบัติ (แผนงาน/โครงการ/กิจกรรม)	ปีและงบประมาณ (ล้านบาท)						หน่วยงาน รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	รวม	
๖. (ต่อ)	๖.๒ (ต่อ)	๖.๒ (ต่อ)	๖.๕ โครงการพัฒนาระบบฐานข้อมูล กลางด้านการออกกำลังกายและ การกีฬา อาทิ แผนงานพัฒนา ฐานข้อมูลด้านการออกกำลังกาย กีฬา นันทนาการ และ วิทยาศาสตร์การกีฬา	๑๗.๑	๒๑.๑	๔๐.๒	๔๖.๐	๕๒.๐	๑๗๖.๔	สป.กก./กรมพล ศึกษา/การกีฬาแห่ง ประเทศไทย/ สถาบันการพลศึกษา
			๖.๖ โครงการพัฒนาการจดแจ้งและ ระบบทะเบียนนักกีฬา บุคลากร ทางการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ	๔.๐	๔.๐	๔.๐	๔.๐	๔.๐	๒๐.๐	การกีฬาแห่ง ประเทศไทย/ สถาบันพลศึกษา/ สป.กก.
			๖.๗ แผนงานการจัดทำแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติทุกระยะ ๕ ปี	-	-	-	-	๓๐	๓๐.๐	สป.กก.
			๖.๘ แผนงานส่งเสริมพัฒนาสำหรับ การออกกำลังกายและการเล่น กีฬาในระดับท้องถิ่น	๑๓๘.๑	๑๑๓.๓	๒๗๙.๐	๒๘๘.๔	๙๑๖.๘	๑๗๓๕.๖	กรมพลศึกษา

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

รองปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

อธิบดีกรมการท่องเที่ยว

อธิบดีกรมพลศึกษา

อธิการบดีสถาบันการพลศึกษา

ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย

กองบรรณาธิการ

นายอาร์ณ บุญชัย

ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และแผนงาน

นางสาวแสงจันทร์ แก้วประทุมรัมย์ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

นางปองทิพย์ วิวัฒน์สินเศวร นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

นางสาวรวงคณา สุขสมจินต์ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

นางสาวณนันท สีนรุศิริ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ

นางสาวศิรานุช ไตรบัญญัติกุล นักวิเคราะห์นโยบายและแผน

นายบุญผล รักษาศรี นักวิเคราะห์นโยบายและแผน

นายธวัช แนวเนื่อง นักวิเคราะห์นโยบายและแผน